

ufo-nyt

UDGIVET AF S.U.F.O.I.
SKANDINAVISK UFO INFORMATION

17. årg.

2

MARTS - APR. 1975

Abonnement
1975 kr. 50,-

SKANDINAVISK UFO INFORMATION

SUFOI er en selvejende institution, der har til formål at udbrede kendskabet til UFO'er - uidentificerede flyvende objekter - ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed, samt at bidrage til opklaringen af UFO-fænomenerne. SUFOI ledes af

Forretningsudvalget samt Repræsentantskabet

Forretningsudvalget består af syv medlemmer og vælges af repræsentantskabet. Forretningsudvalget forestår den daglige ledelse af SUFOI.

Repræsentantskabet består af forretningsudvalget samt 1 repræsentant fra hvert af de til enhver tid etablerede områder i Skandinavien og de nedsatte arbejdsudvalg.

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT“

De i „UFO-NYT“ offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. Red.

FORRETNINGSUDVALGET

Formand: Flemming Ahrenkiel, Niels Bohrs Allé 12', 2860 Søborg, tlf. (01) 67 38 70.

Kasserer: Erik B. Johansen, Tranehaven 14, 2600 Glostrup, tlf. (01) 45 91 12.

Sekretær: Fru K. M. Linneballe, Margrethevej 11, 2960 Rungsted Kyst, tlf. (01) 86 30 80.

Repræsentant for UFO-NYT: Iver O. Kjems, Lunagervej 23, 2650 Hvidovre, tlf. (01) 78 36 13.

Udvalgsmedlem: Henrik Jerry Henriksen, Lygtemagerstien 3, 1.th., 2300 København S., tlf. (01) 58 79 17.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale medlemskontingentet (d. kr. 50,00 for året 1975) til regnskabskontorets gironr. 9 11 77 25; det kan også bestilles på ethvert postkontor samt hos landpostbudet. Adresseændringer etc. bedes hurtigst muligt meddelt til SUFOIs Ekspedition, da denne fremgangsmåde har vist sig at give færrest fejl.

Næste nr. af UFO-NYT udk. omkring 25. maj

REPRÆSENTANTSKABET - UFO-NYT

Ansvarshavende redaktør: Iver O. Kjems, (adresse: se under forretningsudvalg).

Redaktionssekretær: Frank Lerbæk, Sanddalsvænget 17, 5700 Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Redaktionssekretær: Fl. Ahrenkiel, Niels Bohrs Allé 12, 2860 Søborg, tlf. (01) 67 38 70.

SUFOI's REGNSKABSKONTOR: (giro 11 77 25) Erik Benny Johansen, Tranehaven 14, 2600 Glostrup, tlf. (01) 45 91 12.

SUFOI's EKSPEDITION:

Allan Stenaae, Rævebakken 4, Jyllinge, 4000 Roskilde, tlf. (03) 38 96 13.

SUFOI's RAPPORT- og ALARMERINGSCENTRAL:

X. P. Madsen, Bakkehave 8, 2970 Hørsholm, tlf. (01) 86 16 77.

SUFOI's EFTERFORSKNINGSAFDELING -

Repræsentant for Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Duegård, Volshave, 4920 Søllested, tlf. (03) 94 11 69.

INFORMATIONSAFDELINGEN:

Peter A. Hansen, Erica-parken 61, 2. sal, 2820 Gentofte, tlf. (01) 67 08 93.

SUFOI's FOREDRAGSAFDELING: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup, tlf. (01) 51 11 41

SUFOI's ARKIV og UDKLIPSCENTRAL:

Stig Holst Christiansen, Norgesvej 11 C, st., vær. 2, 2800 Kgs. Lyngby.

SUFOIs Københavnsafdeling: Henrik Jerry Henriksen, Lygtemagerstien 3, 1. th., 2300 København S., tlf. (01) 58 79 17.

Repræsentant for Fyn: Frank Lerbæk, Sanddalsvænget 17, 5700 Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Repræsentant for Nordjylland: John Juhler, Nørholmsv. 313, 9000 Aalborg, tlf. (08) 19 12 91

Repræsentant for Midtjylland (8000-området): Ole J. Knudsen, Høegh Guldbergsgade 51, 8000 Århus C, tlf. (06) 13 20 54.

Repræsentant for Sønderjylland:

Kai E. Møller, Graastenvej 6, Felsted, 6200 Aabenraa, tlf. (04) 68 51 50.

Repræsentant for Norge: Finn W. Kalvik, Arm. Hansensvej 11, N - 5030 Landås, tlf. (05) 28 01 26.
Norsk UFO Center, Rapportcentral, tlf. (05) 28 01 26.

Artikler fra UFO-NYT må kun gengives med tydelig kildeangivelse: UFO-NYT - Skandinavisk UFO Information. Reg. nr. 3148/3149.

INDEHOLDER bl. a.

Foo-Fighter mysteriet	43
Rapport hjørnet	49
Medlemsorientering	59
Observationer - Llanca-sagen	62
Om liv i rummet	67
Videnskab og Rumfart	72
Diverse	81
UFO-møder	82

De blev set under 2. verdenskrig

Det er ofte blevet berettet, at man også så UFO-fænomener under 2. verdenskrig, både over Europa og over Japan. Det fleste gange har man dog kun læst få og spredte beretninger herom.

Det er derfor redaktionen en glæde her at kunne bringe UFO-NYTS's læsere en samlet artikel med beskrivelser af adskillige observationer af disse „Foo-Fighters“, som fænomenerne blev kaldt på daværende tidspunkt.

Artiklen er skrevet af luftfartsskribenten Jo Chamberlain og hentet fra det amerikanske halvofficielle militære tidsskrift „The Americal Legion Magazine“ fra december 1945. Altså en autoritativ kilde fra et tidspunkt, da man ikke anede, hvad der senere ville komme i kølvandet på Kenneth Arnolds berømte observation fra 1947.

O.H.

FOO-FIGHTER MYSTERIET

Af Jo Chamberlain

Gåden om ildkuglerne, som vore natjagere iagttog over Tyskland og senere over Japan.

I krigens sidste måneder så besætningen på mange B-29'ere over Japan, hvad de beskrev som „ildkugler“, der fulgte dem. Lejlighedsvis kom de helt frem til dem og „sad“ næsten på deres halepartier, skiftede farve fra orange til rød til hvid og tilbage igen. De gik dog aldrig til angreb, heller ikke for at styrte sig ind i dem som de japanske selvmordspiloter.

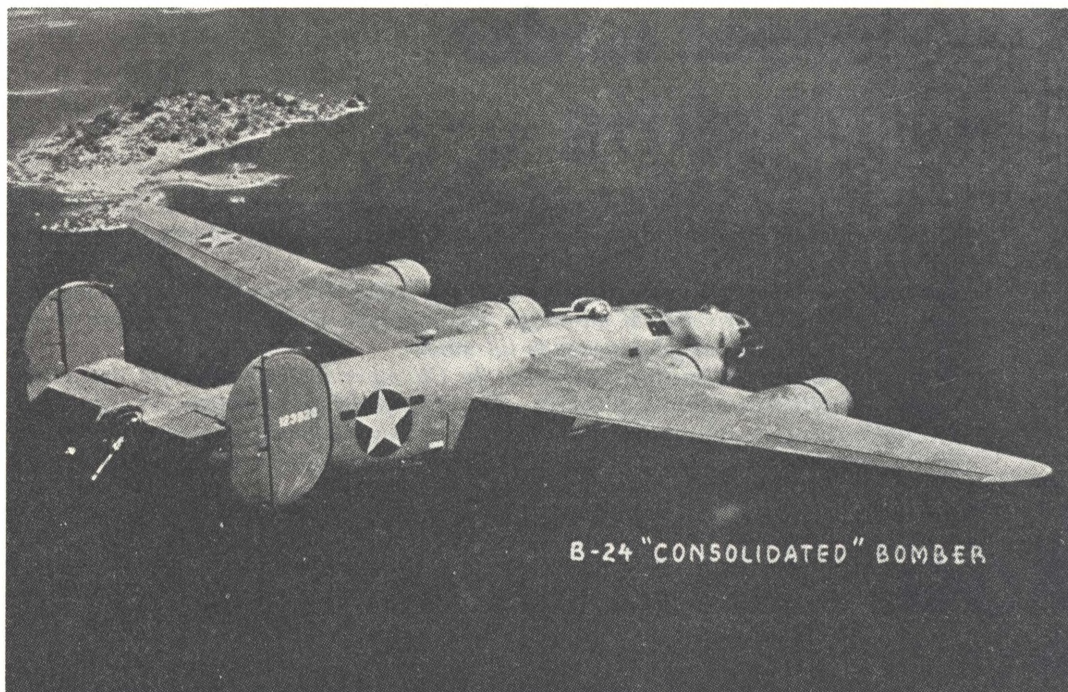
En af B-29'erne prøvede at foretage undvigemanøvrer inde i en sky, men da den kom ud af skyen igen, fulgte ildkuglen den i nøjagtig samme relative position. Den syntes at befinde sig i en afstand af ca. 450 meter fra flyet, være ca. 90 cm i diameter og have et fosforescerende orange lysskær. Der kunne ikke ses hverken vinger eller skrog, der kunne lede tanken hen på en bomber eller et andet fly. Ildkuglen fulgte B-29'eren over adskillige kilometer, så forsvandt den akkurat lige så uforklarligt som den var dukket op, i det tidlige morgenlys over Fujiama.

Nogle B-29 besætninger sagde, at de hurtig

kunne ryste kuglerne af sig ved pludselige manøvrer, skønt kuglen holdt trit med dem, når de fløj med topfart og på ret kurs. Andre B-29 besætninger rapporterede lige det modsatte.

Ingen kunne give nogen forklaring på det.

Langt mod syd befandt en B-24 Liberator sig 3.300 meter oppe over Truk lagunen, da to røde lys hurtigt steg op nedefra og gav sig til at følge efter B-24'eren. Efter en times flyvning vendte det ene lys om. Det andet fortsatte, somme tider bag flyet, somme tider på siden af det, somme tider omkring 1 km foran, indtil daggry; så steg det til 4.500 meters højde og holdt sig i Solens retning i forhold til flyet, ligesom et japansk jagerfly, der søger kamp; men det kom ikke ned igen. Under flyvningen ændrede lyset farve fra rødt til orange, så hvidt, og så igen tilbage til orange. Det så ud til at være på størrelse med en basket-bold. Der blev ikke set hverken vinger eller skrog. B-24'eren kontaktede over radioen øens radarstationer og spurgte, om der var fjendtlige fly over området. Svaret var: „Ingen“.

B-24 "CONSOLIDATED" BOMBER

Det er en meget mærkelig affære, og man har forsøgt sig med mange løsninger, både før krigen sluttede og siden. Men ingen af dem holder. Det vigtigste er dog: Ingen B-29'ere blev beskadiget af ildkuglerne, skønt der ikke var nogen, der vidste, hvad fremtiden ville bringe. Japanerne søgte desperat på alle mulige måder at styrke deres forsvar mod luftangrebene, men uden held. Vore B-29'ere vedblev at lade ødelæggelserne regne ned over japanske militære mål, og til slut kastede vi atombomben.

Naturligvis vil den amerikanske besættelses-hær i Japan prøve på at afsløre hemmeligheden, men den er åbenbart skjult lige så godt, som den ser ud til at være i Europa. Ildkuglerne er fortsat et mysterium – nøjagtig som de var da de første gang blev observeret *på den anden side af jorden* – nemlig over det østlige Tyskland.

Sådan startede det:

Klokken var omkring 22 en november aften sent på året 1944. Løjtnant Ed Schlueter let-

tede fra Dijon i Frankrig i sin natjager på hvad han troede skulle blive en rutine-mission for den 415. natjager-eskadrille. Løjtnant Schlueter er en høj, dygtig ung pilot fra Oshkosh i Wisconsin. Hans farefulde job var at gennemsøge luftrummet om natten for tyske fly og skyde dem ned.

Det var, hvad han havde gjort adskillige gange, og han var blevet dekoreret for det. Som en af vore bedste natjagerpiloter var han vant til at klare sig ud af alle slags kritiske situationer.

Sammen med sig som radarmand havde han lt. Donald J. Meiers, og lt. Fred Ringwald, efterretningsofficer for 415., som fløj med som observatør.

Trioen begyndte sin systematiske eftersøgning; de gennempløjede nattehimlen langs begge sider af floden Rhinen nord for Strasbourg – i århundreder hjemsted for havfruer, dværge, nisser og andre overnaturlige væsener, som appellerede stærkt til afdøde hr. A. Hitlers dramatiske sans. På dette stadium af den europæiske krig var Rhinen dog ingen

teaterscene, men en barsk kampplads, hvor tyskerne gjorde deres sidste store forsvarsanstrengelser.

Natten var forholdsvis klar med enkelte skyer og tiltagende måne. Sigtbarheden var acceptabel. I nogle henseender fungerer en natjager noget i retning af en mesterbokser, hvis syn ikke er særlig godt; han må forlade sig på andre sanser, der kan lede ham frem til modstanderen. Den amerikanske hær¹⁾ har land-radarstationer, som sporer alle fly, der krydser luftrummet og fortæller natjagerpiloten om ethvert flys placering. Natjageren går frem til den opgivne position, nærmer sig ved hjælp af sin egen radar, indtil han normalt kan se fjenden, og hvis flyet ikke identificerer sig som venligtsindet, skyder han det ned – eller bliver selv skudt ned, for tyskerne opererer med deres fly på stort set samme måde som vi, og det samme gjorde japanerne i øvrigt.

Lt. Schlueter fløj lavt nok til at kunne se den hvide damp fra et mørklagt lokomotiv og en motorkonvoj, der aftegnedes som en mørk bunke klatter, men han måtte søge at undgå lyskastere, spærreballoner, fjendtlige projektørers søgelys og flak-batterier²⁾. Han og Ringwald var agtpågivende, for der var bjerge lige i nærheden. Inde i flyet var der mørkt for at de bedre kunne se udenfor om natten.

Ringwald sagde så: „Jeg spekulerer på, hvad de lys derovre i bakkerne er for noget.“

„Det er formentlig stjerner,“ sagde Schlueter. Han vidste fra lang tids erfaring, at størrelsen på og arten af lys er vanskelig at bedømme om natten.

„Nej, det tror jeg ikke.“

„Er du sikker på, det ikke er nogen refleks fra os selv?“

„Ja, fuldstændig sikker.“

Så kom Ringwald pludselig i tanker om – der var *ingen* bakker derovre. Alligevel var lysene der stadig – otte eller ti på rad og ræk-

ke – orangefarvede ildkugler, som bevægede sig gennem luften med utrolig fart.

Så så Schlueter dem langt borte ud for sin venstre vinge. Blev han forfulgt af fjendtlige fly? Han skyndte sig at kontakte sine allierede jord-radarstationer over radioen.

„Der er ikke andre deroppe end dig selv,“ rapporterede de. „Er du blevet skør?“

Der viste sig heller ingen fjendtlige fly på Lt. Meiers radarskærm. Lt. Schlueter vidste ikke, hvad han var stillet overfor – muligvis et nyt og dødbringende tysk våben – men han vendte flyet i retning mod lysene, klar til at gå i aktion. Så forsvandt lysene – for igen at dukke op langt borte. Fem minutter senere gik de ind i vandret flyvning og forsvandt.

De forbløffede flyvere fortsatte deres mission – og ødelagde syv fragt-togstammer bag de tyske linier.

Da de igen landede i Dijon, besluttede de at gøre, hvad enhver anden fornuftig soldat ville have gjort – nemlig holde tæt med, hvad de havde set, i hvert fald lige før øjeblikket. Hvis man skulle prøve at forklare alt det mærkelige, der sker under en krig, kunne man ikke bestille andet.

Desuden havde Schlueter og Meier næsten gennemført deres obligatoriske antal missioner og ønskede ikke at risikere at blive „jordstationeret“ af en eller anden skeptisk flylæge på diagnosen „kamptræthed“.

Måske *havde* de virkelig „set syner“.

Men nogle få aftener senere fløj Lt. Henry Giblin fra Santa Rosa i California, som pilot sammen med Lt. Walter Cleary fra Worcester i Massachusetts som navigatør. De befandt sig i ca. 300 meters højde, da de 300 meter over sig så et enormt rødt lys, der bevægede sig med omkring 320 km/t. Da observationen blev gjort tidligt en vinteraften, blev mændene enige om, at de måske havde spist noget, de ikke kunne tåle, til middag. Derfor havde de heller ikke hastværk med at få rapporteret deres oplevelser.

Den 22.-23. december 1944 kom en anden natjager fra 415. eskadrille med pilot og radarmand flyvende i ca. 3 km's højde nær Hagenau. „Klokken 06.00 så vi to lys stige op imod os fra jorden. Da de nåede vor højde,

1) *Det amerikanske flyvevåben blev først oprettet et godt stykke tid efter krigen, red.*

2) *Et oprindeligt tysk udtryk for antiluftskytts – forkortelse af Fliegerabwehrkanone. red.*

fladede de ud og lagde sig ved maskinens haleparti. Lysene så ud til at være store orange gløder. Efter at have holdt sig ved vort fly i to minutter, stak de af, drejede bort fra os flyvende under perfekt kontrol, og forsvandt derefter.“

Næste nat fløj de samme to mænd igen i 3 km's højde og observerede en enkelt rød flamme.

Lt. David L. McFalls fra Cliffside i North Carolina, pilot, og Lt. Ned Baker fra Hemat i Californien, radarmand, så også: „et gløden- de rødt objekt, der skød lige opad, ændrede form, så det så ud som et fly der foretog en „wing-over“, gik ind i et dyk og forsvandt“. Dette var første og eneste antydning af et kontrolleret, flyvende instrument.

Nu var lysene efterhånden blevet rapporteret af alle de medlemmer af den 415. som havde set dem. De fleste lavede grin med observatørerne, indtil de selv så dem. Skønt konfronteret med en forvirrende situation – der oven i købet kunne indebære en dødelig risiko – fortsatte den 415. eskadrille sin bemærkelsesværdige kampindsats. Da undertegnede besøgte og snakkede med flyverne i Tyskland, gjorde det indtryk på mig, at 415.-mandskabet helt klart var ganske normale flyvere, hvis

primære interesse var at kæmpe, derefter kom pin-up piger, poker, pebernødder („gysser“) og forskellige ædle drikke på druebasis.

Den 415. havde en pragtfuld resultatliste.

Hele personalet tog mysteriet med disse lys eller ildkugler med et stænk af humor. Deres rapporter blev i nogle af de højere kvarterer modtaget med smil: „Javist, selvfølgelig har I set „noget“, og har I nu fået søvn nok?“

En dag foreslog en pilot fra den 415. ved middagsbordet, at de skulle give lysene et navn. En læser af tegneserien „Smokey Stover“ foreslog, at de skulle kaldes „foo-fighters“, idet det i denne tegneserie ustandselig og uigendriveligt blev erklæret, at „Where there's foo, there's fire.“³⁾

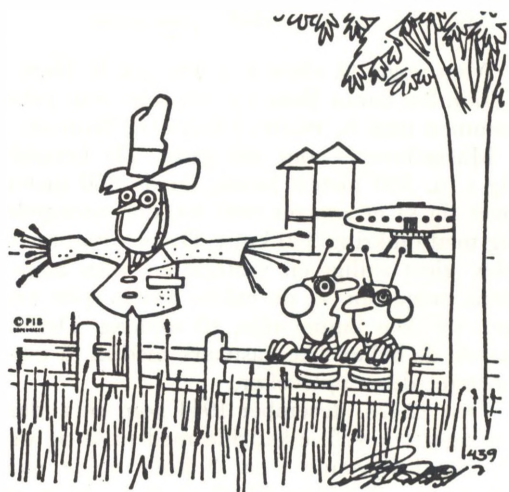
Navnet blev hængende.

Hvad den 415. så om natten, blev til dels bekræftet om dagen.

Vest for Neustadt så en P-47 pilot „en guldfarvet kugle med metallisk udsende, som bevægede sig langsomt gennem luften. Da Solen stod meget lavt, var det umuligt at sige, om sollyset reflekterede i genstanden, eller lyset kom inde fra selve kuglen.“

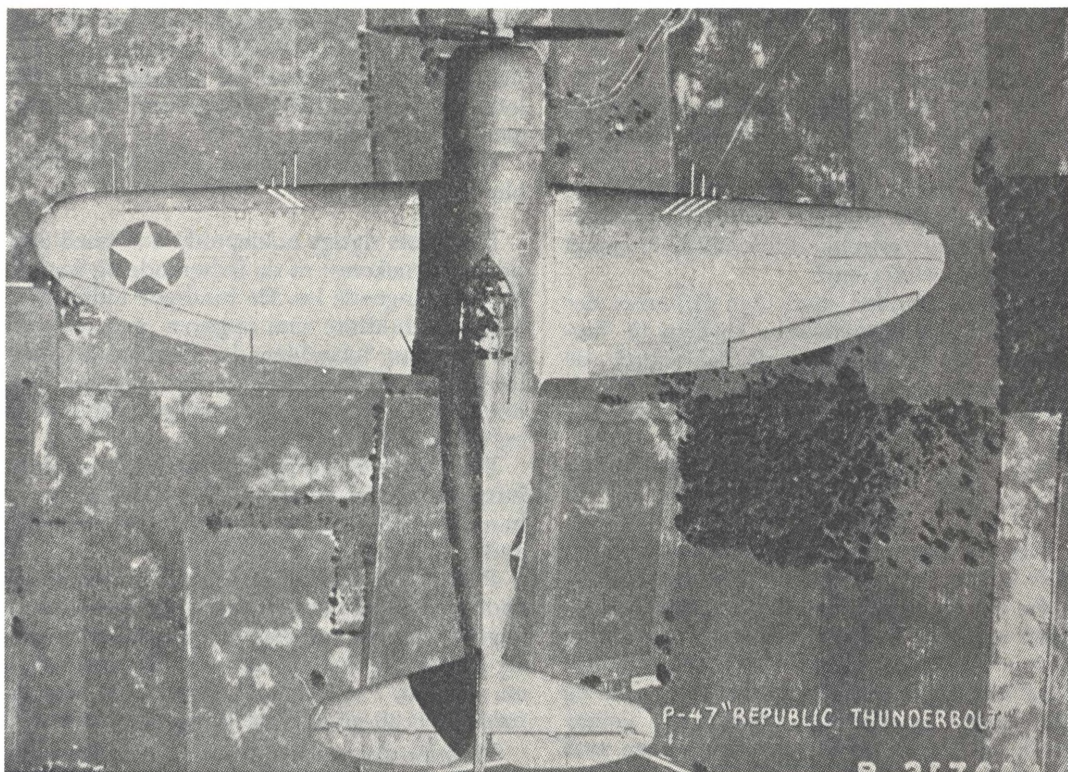
En anden P-47 pilot rapporterede om „en fosforescerende gylden kugle på 90–150 cm i diameter, der fløj i 600 meters højde.“

I mellemtiden var officielle rapporter om „foo-fighters“ gået til hovedkvarteret og var blevet „noteret“. Når man nu i hæren „noterer“ noget, betyder det, at man hverken er enig eller uenig, og at man heller ikke har til

– Prøv du – jeg kan ikke vriste et ord ud af ham!

³⁾ Det har vist sig uhyre vanskeligt at finde frem til den korrekte oversættelse af dette udtryk, da ordet „foo“ ikke forekommer i selv store amerikanske leksika. Et par slang-ordbøger har heller ikke ordet i nogen anvendelig betydning. Det nærmeste, vi har kunnet komme, er – ikke som man skulle tro „hvor der er røg, er der ild“, men snarere „hvor der er blus (på), er der ild“. Er der blandt læserne nogen, der kan hjælpe os at få opklaret spørgsmålet? red.

hensigt at gøre noget ved det. Det kan dække alting. Der blev opfundet forskellige forklaringer på fænomenet – ingen af dem var tilfredsstillende og de fleste af dem irriterende for 415. eskadrille.

Der blev sagt, at foo-fighterne kunne være en ny slags signallys eller lysbomber.

Et signallys dykker ikke, stiger ikke hurtigt og vender ikke i luften, sagde 415.

Var de opfundet for at skræmme eller forvirre allierede piloter?

Jamen, hvis det var sådan, lykkedes det dem ikke; og alligevel fortsatte lysene med at dukke op.

Besætningen på bombemaskiner fra (Royal) Air Force's 8. enhed rapporterede at have set sølv-farvede kugler i luften, som lignede enorme kugler til juletræslyst – hvad så med dem?

Jo, se sølv-kuglerne plejede normalt at svæve afsted og fulgte aldrig efter flyene. De var måske en idé, tyskerne prøvede i deres forgæves bestræbelser på at forvirre vore piloter eller sætte vort radar-bombningsudstyr ud af spillet.⁴⁾

Hvad med jet-flyvemaskiner?

Nej, tyskerne havde ganske vist jettfly, men de havde ikke nogen udstødningsflamme, der konstant var synlig, uafhængig af afstand.

Kunne det være flyvende bomber af en slags, med eller uden pilot?

Sandsynligvis ikke – med bare én undtagel-

⁴⁾ Bemærk det pudsige, at forfatteren tilsyneladende skelner skarpt mellem „foo-fighter“ og en anden type UFO'er – for er der nogen, der har hørt hans forklaring på de store sølvkugler bekræftet? red.

se sagde de alle, at de ikke havde set vinger eller krop.

Vejrballoner?

Nej, den 415. vidste udmærket, hvordan disse opførte sig; de steg næsten lodret og sprængtes til slut.

Kunne lysene eller ildkuglerne være de røde, blå og orangefarvede flak-skyts, bomberfolkene fra det engelske flyvevåbens 8. enhed havde rapporteret om?

Det var en fin idé, sagde den 415., men der var ingen overensstemmelse mellem de foo-fightere, de havde set, og de flak-angreb, de var kommet ud for. Og nat-flak blev normalt dirigeret fra det tyske radar, ikke med det blotte øje.

Kort sagt, der var ingen forklaring, der kunne holde.

Den 31. december 1944 besøgte reporteren Bob Wilson fra Associated Press den 415. og hørte om foo-fighterne. Han udspurgte mændene indtil kl. 4 om morgenen i den bedste journalistiske stil, til han havde fået alle oplysninger. Hans artikel slap forbi censuren og blev bragt i amerikanske aviser den 1. januar 1945, lige i rette tid til at passe sammen med den sædvanlige høst af årlige tømmermænd.

Nogle videnskabsmænd i New York fandt ud af, åbenbart ved hjælp af fjernstyring, at hvad flyverne havde set i Tyskland, var Sankt Elmsild – et velkendt elektrisk fænomen, der viser sig som lys eller ildtunger under stormvejr, på toppen af kirkespir, skibsmaster eller høje træer. Da Sankt Elmsild er en form for elektrisk udladning, er det rødtligt, når det er positivt, og blåligt, når det er negativt.

415. var ved at eksplodere. De kendte så udmærket Sankt Elmsild.

Piloterne snerrede: „Lad bare de banditter komme over og flyve et togt med os; så skal vi vise dem“.

Gennem hele januar 1945 vedblev den 415. at se foo-fightere, og deres opførsel blev mere og mere mystisk. En besætning observerede lys, der bevægede sig både enkeltvis og parvis. På en anden tur fulgte tre sæt lys, denne gang røde og hvide, en maskine, og da maskinen pludselig stak næsen opad, fortsatte

lysene med at flyve ligeud, som om de var blevet grebet i at halvsove, hvorefter de lidt slukørede drejede opad for at følge med. Piloten forhørte sig hos jord-radaren – han var alene over området.

Dette var tilfældet, hver gang foo-fightere blev observeret.

Det første rigtige holdepunkt kom med den sidste tilsynkomst af de irriterende og muligvis dødbringende lys. De hindrede aldrig den 415. i at fuldføre sine opgaver, men de var helt bestemt foruroligende. Den sidste gang foo-fighterne viste sig, vendte piloten flyet imod dem på det tidligst mulige tidspunkt – og lysene forsvandt.

Piloten var helt sikker på, at han mærkede lufttrykket eller -bølgerne fra dem, men da han checkede med jord-radaren, var der ikke andre fly.

Piloten fortsatte på sin kurs, foruroliget, ja, endog vred – da han bemærkede lysene langt bagude. Natten var klar, og piloten nærmede sig en mægtig sky. Da han var nået ind i skyen, gik han i et brat dyk 600 meter ned og foretog en 30 graders drejning til venstre.

Få sekunder senere dukkede han frem af skyen – med øjnene vendt bagud. Ganske rigtigt; foo-fighteren dukkede ud af skyen i samme relative afstand, som om den ville „pege næse“ af piloten, og forsvandt derpå.

Dette var sidste gang, foo-fightere blev set i Tyskland, selv om det ville synes passende, hvis lysene havde gjort en sidste gestus, grupperet sig, så de havde dannet ordene „Gæt, hvem vi er“ på himlen, og så forsvinde for altid.

Men det gjorde de ikke.

Foo-fighterne forsvandt simpelt hen, da de allierede landstyrker indtog området øst for Rhinen. Dette var kendt som hjemsted for mange tyske forsøgsstationer. Siden V-E dag har vor efterretningstjeneste bevogtet mange sådanne anlæg. Vi håber på at få værdifulde forskningsoplysninger herfra, – herunder løsningen på foo-fighter mysteriet; men den er ikke kommet endnu. Mysteriet vil måske forblive uopklaret i endnu mange år, muligvis for evigt.

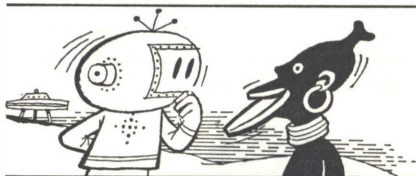
Mandskabet fra 415. håber, at hærens efterretningstjeneste vil finde svaret. Hvis det viser sig, at tyskerne *aldrig* har haft noget „flyvende“ i området, siger de, „så vil vi alle blive regnet for sektion 8 psykiatriske tilfælde“.

Imidlertid er foo-fighter mysteriet stadig uopklaret. Lysene eller ildkuglerne dukkede op og forsvandt på den anden side af jorden, over Japan – og *Deres* forklaring, (kære læser), på, hvad det var, kan være lige så god som vor; for der er faktisk ingen, der ved rigtig besked.

The American Legion Magazine,
december 1945/V.Ø. – IOKj.
Kredit: Ole Henningsen.

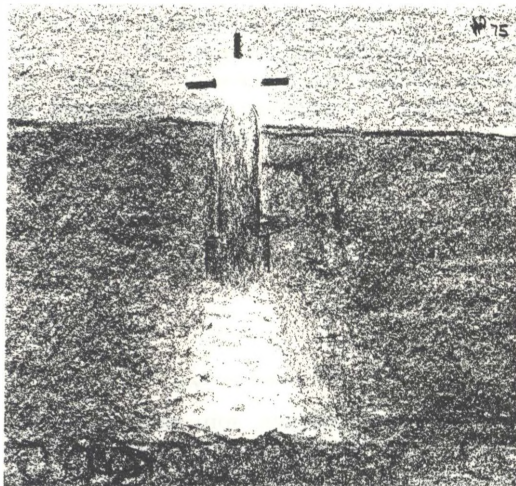
– Også dengang grinede man ad folk og ry-stede på hovedet, når de berettede om deres observationer. Som det senere viste sig, havde hverken tyskerne eller japanerne sådanne hemmelige observationsvåben. *De* havde også set „ildkuglerne“, men troede, det var de allierede, der havde opfundet et nyt observationsudstyr.

„Foo-fighterne“ blev senere til UFO'erne – men mysteriet om oprindelsen til disse fænomener er stadig væk uløst. O.H.

RAPPORT HJØRNET

Sidst i november 1961: En mand i Ringkøbing kommer en nat ved et-tiden gående inde fra byen til sit logi på Meldskiftet. Da han drejer om hjørnet Kongensvej-Meldskiftet, ser han det nedenfor skitserede objekt:

Observationstiden er ca. 20 minutter. Observatøren så ikke objektet forsvinde, men lyset i kuplen forsvandt som ved et tryk på en kontakt, hvorefter intet kunne ses. Der hørtes ingen lyde. Vejret var den pågældende aften overskyet.

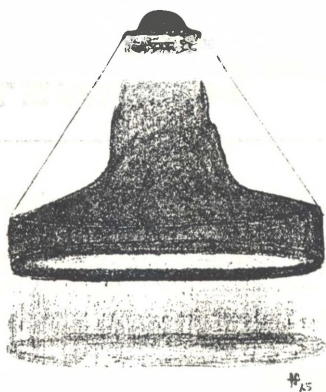
Det skal bemærkes, at observatøren er en mand, som fra sin militære tjenestetid er vant til at aflægge melding om en hændelse på en korrekt måde.

VV/XP

Juli 1967. Observationsstedet er Forbindelsesvejen i Nørresundby. Kl. 00.40 står en dame og ser ud ad sit vindue i nord-nordøstlig retning, da hun får øje på et lysende objekt lige over en tjørnehæk. Afstanden til tjørnehæken er maksimum 500 meter. Først da fruhen har iagttaget objektet et stykke tid, kan hun se formen på det.

Fra det øverste vindue, som går hele vejen rundt og som minder om et fyrtårns, kommer der et stærkt, klart hvidt lys, men selve lyskilden er ikke synlig. Observatøren får det indtryk, at der er et oplyst rum bag ved vinduet. Lidt senere bemærker observatøren, at

der fra objektets nederste ringformede del („soklen“) udsendes et lys nedefter. Til at begynde med ses dette lys som lodrette streger og med en orange tone, senere som gulliggrønt lys (fosforagtigt). Selv om observatøren ikke kan se ind under objektet, bemærker hun, at der er mørkt inden for den lysende ring. Lyset kastes ned på en bred tjørnehæk (læhegn) og ses også her som en lysende ring. Det bemærkes, at lyset kun ses på den øverste del af tjørnehækken: „– det var som om det ikke kunne nå længere“. Det sidste fru observerer er, at der langsomt begynder at danne sig en tåge mellem objektets nederste kant og tjørnehækken, og at denne tåge cirkler rundt inde i „lyscylinder-røret“. Fruen går derefter ind for at vække sin mand, men da hun kommer tilbage til vinduet, er objektet borte.

I øvrigt beskrives objektet således: Størrelse ca. 4 meter. (Det skal her bemærkes, at tjørnehækkens bredde er 3-4 meter). På objektets mellemste del („tårnet“) ses særlig på højre side en udbugning, som observatøren mener, kan have været en dørindretning eller lignende. Endvidere mener hun at kunne erindre at der fra „tårnet“ og til objektets nederste del var ligesom et par wirer eller stænger. Objektets farve på den øverste del af „soklen“ beskrives som metallisk mørkerød. Observatøren mener ikke at have hørt nogen lyd fra objektet og bemærkede, at hun indimellem kunne høre støjen fra fjerne knallerter. Bag objektet sås Hvorup by, således at horisontlinien gik gennem objektets midterste del.

Observationstid: ca. 20 minutter. Vejret var klart, vindstille, lys sommernat. Observatøren havde indtrykket af, at det drejede sig om et russisk spionfly! Det skal dog hertil bemærkes, at nok laver russerne mange mystiske ting, men i dette tilfælde må vi nok frikende dem.
JJ/XP

– – –
5.-11.-1970: En herre kommer kl. 20.45 kørende inde på en tømmerplads ved Frederikssund, da han i sydøstlig retning ser tre konstant lysende „vinduer“. Observatøren standser sin knallert og kan nu høre en metallisk susen eller fløjten. Objektet bevæger sig i en lige bane mod nord-vest med en hastighed på 50-60 km/t.

Fra det sted hvor observatøren opholder sig, kan han se byen som skråner opad. Med byen som baggrund mener han, at objektet har form som vist på skitsen.

Størrelsen anslås til ca. 15×25 meter.

Efter 5 minutters forløb forsvandt objektet bag horisonten.

Se UFO-NYT nr. 4-1972, side 139: Observation i Frederikssund. XP

– – –
7. el. 9.-10.-71: Fra Kvislemark by (ca. 14 km vest for Næstved) ser en mand kl. 05.30 mod øst en „flaskeformet genstand“ stående ude på marken. Genstanden lyser gyldenrød og pulserer med kraftige rødlige og orange reflekser over det hele.

Under observationen, som varer ca. 5 minutter, flytter genstanden sig mod højre ca. 4 gange sin egen bredde. Samtidig kommer der

en ny, men mere uklar genstand til syne til venstre for det første objekt. Lidt efter glider objektet igen tilbage mod venstre, hvorefter der kun ses eet objekt.

Observatøren, som havde travlt med at komme på arbejde, forlod derefter observationsstedet og havde således ikke mulighed for at iagttage mere.

Observatøren var ikke i stand til at vurdere afstand eller størrelse. Der blev ikke hørt nogen lyd. Vejret var klart. *EL/XP*

12. juni 1972. Stedet er Dyssemarken, Måløv. En herre, som bebor øverste etage i eget hus og har soveværelse mod nord med vindue ud til en del af haven, beplantet med træer, vågner ca. kl. 02.00 om natten ved et blåligt glimt ude i haven. Lysglimtet kom nedefra og bevægede sig opad mod nord i en bue. Det var ledsaget af en ejendommelig fusende lyd, omtrent som når to el-ledninger kortsluttes. Fænomenet varede måske 20-25 sekunder.

Da han næste morgen ville se, om der var synlige spor i haven efter nattens oplevelse, opdagede han, at et ungt og kraftigt piletræ som stod lige i lyd- og lysretningen, var begyndt at hænge med grenene. Dette træ gik i løbet af få uger helt ud. Grene fra et træ ved siden af, som hængte ind mod det udgåede træ, gik ligeledes ud.

Den, som har optaget rapporten, har set begge træer og bemærket, at de ikke bar synlige spor af sygdom.

Det skal anføres, at der ikke findes nogle el-kabler eller andre elektriske installationer i nærheden af stedet.

Vejret var den pågældende nat klart og roligt uden antydning af uvejr. */Ib Mohr*

23. marts 1974: En herre i St. Ebberup, ca. 7 km nordøst for Sorø, sidder om aftenen kl. 20.55 i sin stue, da han gennem sit sydvendte vindue får øje på et flyvende objekt, der i en bane fra sydvest, 30° højde, er ved at passere huset i nordøstlig retning. På objektet ses tre tværstillede lys, hvis intensitet er beskrevet som middel, og som synes at pulsere. Da observatøren er farveblind, er han ikke i stand til at beskrive farverne på lysene, derimod kan

han tydeligt skelne omridset af et mærkt objekt mellem lysene. Da han henter sin kikkert (8×40), kan han se, at objektet er halvkugleformet med den kuplede del opad. Samtidig bemærker han, at objektet er fladt i bunden, hvor der er en flange hele vejen rundt.

Observatøren, som har fine iagttagelsesmuligheder mens objektet passerer hans hus, beretter: „På et tidspunkt satte genstanden farten ned, og jeg bemærkede et ligesom vinkelret kraftigt „ryk“ til siden og derpå fremad, inden den igen fortsatte sin rolige bane“. Da objektet var huset nærmest, har observatøren anslået afstanden til ca. 3-400 meter og flyvehøjden til ikke over 200 meter. Selve objektets størrelse er anslået til ca. 5-7 meter i diameter. Under observationen var observatøren gået uden for huset for at følge objektets videre flugt. Han fortæller, at det står

stille efter at være nået et stykke østpå. Dette synes at foregå over en skov nær Gyrstinge sø. Her „nedsænker“ objektet lyskeglen fra de tre lys, og observatøren fortæller, at det i de

par minutter dette stod på mest af alt lignede et lysende boretårn, placeret over skoven.

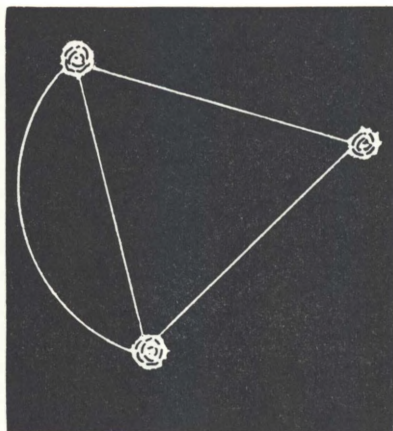
Lidt efter „trækkes“ lyskeglerne op igen, og det slog observatøren, at de alle var som afskårne forneden. Da keglerne er nået næsten op i objektet, accelererer dette pludselig med enorm kraft „som skudt ud af en canon“, og er ude af syne på få sekunder.

Lyd hørtes ikke.

Observationstid: 10 minutter. 1 vidne. Vejret var klart.

NB: Vi gør opmærksom på, at illustrationen er en fotorekonstruktion, godkendt af observatøren.
ET/XP

24. marts 1974: Søndag aften kl. 22.30 står tre personer ved Ollerup på Fyn og betragter himlen. De observerer da et trekantet objekt, som bevæger sig hen over himlen med kurs fra vest mod øst.

№15

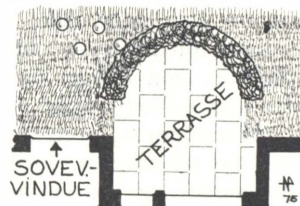
I hvert hjørne af trekanten ses et rødt lys. Da objektet er lige over dem, kan de ud for den ene side af trekanten se en skarpt tegnet bue, nærmest som en hvid streg. På stedet hvor de opholder sig er der helt stille, men der høres ingen lyd fra objektet.

/XP

Midsummer 1974: I Aalborg er der en dame, som i løbet af natten står op for at made sin baby. Da hun tilfældigt ser ud ad soveværelsevinduet, får hun ved en hæk foran

15-20 cm

terrassen øje på 4 hvide, paddehatte-lignende genstande, hvis diameter er ca. 15–20 cm. For bedre at kunne betragte genstandene går hun ind i stuen, men herfra kan hun alligevel ikke se noget på grund af hækken. Da hun går tilbage til soveværelset, kan de fire „paddehatte“ igen ses neden for hækken. Medens hun står og betragter dem, kommer et mindre dyr – formentlig en hermelin – luskende ud fra nogle buske og nærmer sig forsigtigt de fire genstande, men ligesom den næsten er henne ved en af dem, bliver den tydeligvis bange og forsvinder i vild panik.

Fruen undrede sig godt nok over det sælsomme sceneri, men gik i seng igen. Da hun om morgenen ved 6–7 tiden kiggede ud ad vinduet, var der intet at se.

Nogle dage senere blev området grundigt undersøgt, men der fandtes ingen rester af svampe, rodstumper eller andre ting.

/XP

17. august 1974: Observationssted: Hetelevikåsen, Mathopen, Norge. To personer, som opholder sig på en altan iagttager kl. 23.15 i østlig retning et stærkt lysende, kuglerundt objekt med korona udenom. Lyset skifter i farve fra blankt (hvidt) over i turkis – rødt – gult.

Observatøren beretter: „Det blanke minnet mye om krystall. Inne i krystallet var der trekanter. Det runde skiftet over i diffust lys og fargen ble da sterk rød.“

Objektet blev iagttaget gennem kikkert.
Observationstid 15 minutter. Vejret klart.

EN/XP

26. september 1974: En analyse af observationer over Nordsjælland.

Bil gik i stå, radio og lyset forsvandt helt ved et lysglimt

Søndag den 29. september 1974, var ovenstående overskriften på forsiden af Frederiksborg Amts Avis. Den 2. og 3. oktober var der igen en artikel i avisen, denne gang med hr. X. P. Madsens adresse og telefonnummer. Disse tre ganges omtale bevirkede, at 63 personer sendte et brev eller rapportskema til SUFOI. Med vidner bliver der i alt involveret over 120 personer.

Enkelte af rapporterne er fra andre dage, hvorfor disse ikke vil blive omtalt i denne forbindelse.

Hændelsen og observationerne, der omtales her, foregik over hele Nordsjælland den 26. september 1974. Meteorologisk Instituts vejrberetning for kl. 22.00 lyder på næsten skyfrit, ingen torden, sigtbarhed 15 km, 6°C, vindstyrken 2 m/sek. Dette kan måske give et lille billede af observationsmulighederne.

Kl. 21.30 observerer hr. K. A. flere stærke hvide lysglimt på den vestlige himmel, fra vejen mellem Helsingør og Saunte. Der sker samtidig forstyrrelser på hans Walkie-Talkie.

Fr. L. A. ser flere stærke hvide glimt på den nordlige himmel fra Hillerød.

Hr. J. H. ser ved Frederikssund et stort hvidt objekt bevæge sig uregelmæssigt hen over ham for så pludseligt at forsvinde som var det en pære der blev slukket.

Fr. E. S. i Frederiksværk ser et kraftigt hvidt lysglimt. Glimtet oplyste alt, som var det dag. E. S. blev så forskrækket, at hun dukkede sig ned over sin knallert.

Fælles for disse fire observationer er, at der ikke var antydning af lyd.

Kl. 21.45 ser Fr. L. S. i Ålsgårde ved Helsingør et brandgult nålehoved-stort objekt i ca. 2 min.; det bevæger sig i en ret linie 25° over horisonten, fra øst mod nordnord-vest og forsvinder bag nogle træer.

På samme tid ser fr. G. O. i Ølstykke et rødt objekt i samme højde og retning. Fruen iagttager det i 2 min.

Artiklen i Frederiksborg Amts Avis, som gav stødet til de mange henvendelser, havde følgende ordlyd: „Bil gik i stå, radio og lyset forsvandt helt ved et lysglimt. Hvad var det, der skete torsdag aften og nat?? En del mennesker har sandsynligvis med undren betragtet noget, der lignede klare, kolde lyn, som med mellemrum tegnede sig på nattehimlen, men uden at være ledsaget af torden.

En ganske særlig oplevelse fik Harry Jensen, BP-servicestationen, Stationsvej 33, Græsted. Han var ved 22-tiden på vej mod Esrum for at hente sine børn fra biografen. Da Harry Jensen nåede Tingbakken før Esrum, oplystes omgivelserne omkring ham pludselig af et stærkt lys. Radioen i bilen gik i stå, og lysene på vognen gik ud samtidig med, at vognens motor stoppede. Situationen var overvældende, og Harry Jensen fortæller, at først efter flere forsøg vendte de normale tilstande tilbage, radioen og motoren gik i gang og lysene fungerede igen.“

Harry Jensen har desuden forklaret, at der var tale om et kraftigt blændende lys, som havde et rødt skær. Samtidig kommer der en hvid neonagtig lyskegle, med spidsen nedad mod bilen, og der høres nogle dunk og klirren som af glasskår, mod bilens tag. Umiddelbart efter slår en ca. 30 cm lang stikflamme ud af bilens indbyggede transistorradio, ved betjeningsknapperne, hvorefter alt bliver mørkt, bilens motor stopper, lyset sluker og radioen dør ud.

Efter flere forgæves forsøg på at starte bilen høres et tydeligt klik, hvorefter motoren starter og alt igen fungerer normalt; dette sker efter ca. 6 sek. forløb. Under hændelsen i øvrigt høres ikke en lyd. En undersøgelse ved hjemkomsten viste, at der ikke var skrammer, buler eller lign. på bilens tag, ligesom intet i bilen, incl. radioen, havde taget skade. Observatøren fortæller, at han blev slemt forskrækket under hændelsen og ikke havde lyst til at stå ud af bilen.

I samme tidsrum, på en vej parallel med

den, hvor Harry Jensens vogn bliver stoppet, befinder en anden observatør sig, ca. 400 meter sydligere i bil. Han ser et enormt glimt i nordlig retning. Glimtet kom tilsyneladende fra en stor sort sky i meget stor højde. Skyens kanter havde forskellige svage farver i toppen, dog mest hvidt. Observatøren mener, at glimtet kom oven over eller inde fra denne sky. Det første glimt efterfulgtes af talrige mindre glimt. Observatøren hørte ingen lyd, hvad der forundrede ham meget; der var heller intet abnormt ved bilen.

På samme tidspunkt beretter 35 observatører, uafhængigt af hinanden, om et eller flere enorme lysglimt. Observationerne kommer fra hele Nordsjælland: Jyllinge, Gilleleje, Frederikssund, Frederiksværk, Espergærde og Helsingør for blot at nævne enkelte steder. Alle beretter enstemmigt, at glimtet eller glimtene sker i retning mod Esrum. Hovedparten af observatørerne undrede sig over, at den lyd, som normalt ville følge med, hvis det havde drejet sig om tordenvejr manglede.

Nogle få beretter dog om lydeffekter. Observatørerne melder da om en klirren som glasskår, en højfrekvent lyd og en dyb rumlende, buldrende lyd, der absolut intet har med torden at gøre. Observationernes varighed strækker sig fra 5 sek. til 10 min.

I tilslutning til rapporterne fortælles om mange forskelligartede effekter. Fru I. P. fra Allerød fortæller, at hun observerede en stor mørk sky i nordlig retning, på lang afstand. Der kom små lyn fra kanten af den, hele vejen rundt. Lynene, hvis det var sådanne, søgte ikke mod jorden, men i rette linier ud fra skyen.

11 observatører beretter, at de ser vandrete løbende lyn, parallelt med jorden. 2 opdager og ser lynene, da stuen bliver oplyst som ved dag, trods det at gardinerne er trukket for og fjernsynet er tændt. Andre beretter også om, at stuen bliver oplyst, hvorved de bliver opmærksom på fænomenet. 3 observatører bliver vækket af lysglimtet. 2 bliver vækket af deres hunde, som hyler ubehersket. Observatører, der er vant til at be-

væge sig i naturen, siger alle, at det bestemt ikke drejede sig om lyn, kornmoden eller sildeglimt. Et overvejende antal observatører beretter om glimtet og farven som blændende – stærkt, hvidt neon-agtigt. Enkelte beskriver fænomenet som stærkt til middel i farverne hvidt-rødt, hvidt-gult og blåligt.

Observatør hr. J. C. i Hørsholm ser kl. 22.25 et stærkt hvidt blink, som oplyser den nordlige himmel. Derefter ser han i nordvest ca. 25° over horisonten, et konstant, lysende og meget rødt objekt, som langsomt bevæger sig mod vest, hvor det forsvinder bag nogle træer.

Kl. 22.30 ser 5 observatører på Central-sygehuset i Hillerød et neonagtigt objekt kommende fra øst; det oplyser hele stuen hvor de opholder sig. Objektet er aflangt med korona og ca. 2 kr.-stort. Det befinder sig i højde med husene. Objektet forsvinder igen mod øst, nærmest løbende på himlen.

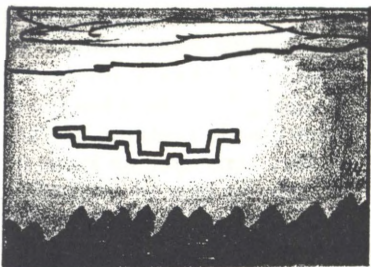
Kl. 22.00–22.30 får to bilister stoppet deres motor på uforklarlig vis i Blidstrup (ligger i luftlinie 10 km vest-nordvest for Esrum, hvor Harry Jensen blev stoppet). Fr. I. F. kommer kørende i Gribskoven, nogle km syd for Kagerup på vej nordpå. Pludselig danner der sig en neonagtig lysbue over bilens køler. Buen var vifteformet. Fænomenet varede nogle få sekunder.

Kl. 22.30 ser et ægtepar i Firhøj ved Gilleleje flere gange vandret løbende lyn på den nordlige himmel. Fr. L. H. kommer på dette tidspunkt kørende i bil fra Helsingør mod Ålsgårde, og ser nogle stærke, hvidt lysende ca. 1 m lange lyn eller glimt. Lynene løber vandret lavt over horisonten.

Kl. 22.30 melder to observatører om stærke lysglimt mod vest, i retning mod Esrum. De førnævnte fænomener, lys, farve, manglende lyd o.s.v. rapporteres.

Kl. 23.00 igen 5 rapporter med de samme følgeeffekter.

Kl. 23.30 observerede en kaptajn i flyvevåbnet vandrette løbende lyn, der bevægede sig i rette baner, helt forskellige fra et lys

karakteristiske zig-zag. Det mindede mest om en lang stærkt lysende, orangegul slange, der fulgte en forud fastlagt bane. Observatøren beretter at lyset aftog, med samme hastighed agter, som det tiltog i bevægelsesretningen. Kaptajnen befinder sig i bil nær Ganløse, og ser lynene på den nordlige himmel. Lynene var så kraftige, og lavt nede, at de klart oplyste nogle skyer nedenfra. 2 min. senere kommer et blændende hvidt glimt, som oplyser alt som ved dag. Observatøren kan ikke fortælle, hvorfra dette sidste glimt kommer.

Carsten H. Pedersen

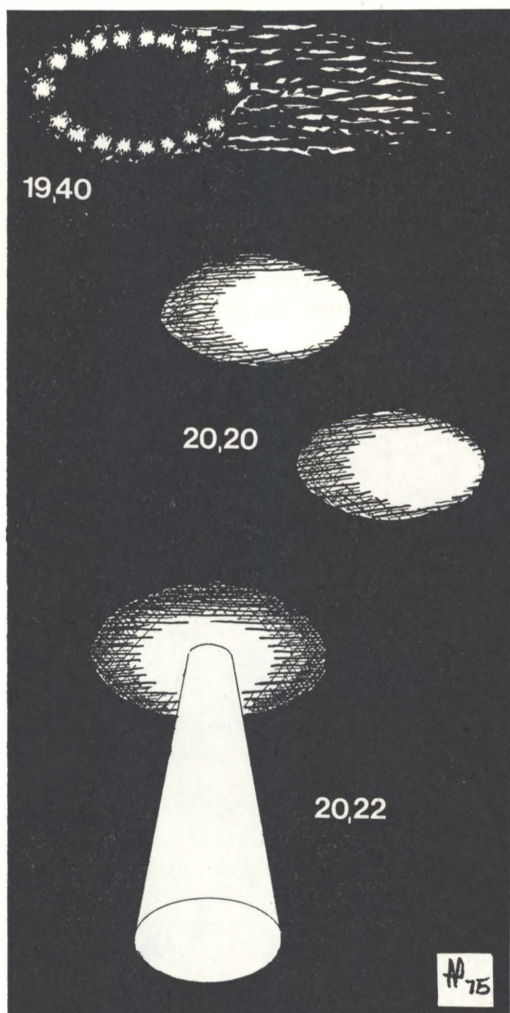
7. november 1974: En dame boende i Haverup, ca. 2 km nordvest for Sorø, har 3 observationer på samme aften. Kl. 19.40 ser hun i sydvest, ca. 5–10° højde, et ti-øre-stort objekt med en række konstant lysende orange lys i en ringformet placering. Objektet havde bagtil hvad der kan karakteriseres som en art „udstødning“ som syntes „levende“. Objektet gennemfløj i en lav horisontal bane en strækning på 2-3 km, hvor det var klart synligt og blev betragtet gennem kikkert (7×50); derefter forsvandt det bag træer i øst-sydøstlig retning. Afstand til objektet ca. 1000 meter. Hastighed ca. 60–70 km/t.

Ingen lyd. Observationstid 3 minutter.

Kl. 20.20: Sammen med sin mand observerer ovennævnte dame i sydøst, 10° højde og i ca. 3 km afstand to stationære grønne, ovale objekter. Disse bliver også betragtet gennem kikkert og er synlige i ca. 5 minutter. Observatørerne blev optaget af en ny observation

og er ikke klar over, hvorledes de grønne, ovale objekter forsvandt.

Kl. 20.22 observerer de i øst, 5–10° højde et ovalt og klart rødt-hvidt lysende objekt med en stærk hvidt-lysende og nedadrettet lyskegle. Denne lyskegle syntes at komme fra objektets centrum. Objektet forekom meget langsomt flyvende (ca. 5–10 km/t), og under flugten standsede det med mellemrum op, ligesom den nedadrettede projektør vekselvis blev „trukket“ op og „skudt“ ned. I en afstand af ca. 2 km og i nærheden af den

position, hvor de grønne objekter blev observeret (sydøst), slukkede objektet pludselig meget brat alt lys.

Lyd hørtes ikke. Sidstnævnte objekt blev iagttaget gennem kikkert (16×50). Observationstid ca. 4 minutter. Vejret var den pågældende aften klart.

ET/XP

6. december 1974: Følgende observation er gjort kl. ca. 18.10 ved Haverup vest for Sorø. Selve observationsstedet er beliggende umiddelbart syd for Haverup mose nær Rydevang, afgrænset i vest af Vedsøvang skov, i øst af Pedersborg. Området synes både gennem 1973 og 1974 at have været et yndet mål for UFO'er, ligesom der også tidligere er gjort observationer i dette område. Hr. A. J. var på observationstidspunktet i færd med at tilse familiens hest, da han i ca. 200 m højde over huset blev opmærksom på to røde lys, der syntes at flyve parallelt på en nordøstlig kurs. Lysene flyver tæt på hinanden og forekommer næsten synkron. Der høres en tydelig „summetone“ fra genstanden. De synes

nu at „flyde ind i hinanden“ og fjerner sig gradvis mens observatøren følger dem.

På dette tidspunkt får han i nordøstlig retning øje på et rødt lys, der i lav højde bevæger sig tilsyneladende i retning af hans observationssted. Han alarmerer sin kone, og de ser begge det røde lys tage til i størrelse, mens det kommer nærmere. Objektet ses for det meste halvvejs nede bag havens birke-træer, og senere undersøgelser har godtgjort, at flyvehøjden må have været ca. 5–10 m. Objektet er nu kommet temmelig tæt på de ophidsede observatører (de mener ca. 50 m). Det har form som vist på ill., er ensfarvet, rødtlysende med en horisontalt placeret flange midtvejs, der synes at rotere.

Objektets flugt er roligt fremadskridende, men fra tid til anden afbrudt af „faldende blad manøvrer“. Pludselig begynder det at accelerere. Idet det kaster over til højre, skyder det skråt opad og foretager en vending på 180°. Under denne manøvre forsvinder det bag nogle grantræer, og da observatørerne løber over vejen for at komme fri af grantræerne, er genstanden sporløst forsvundet. Observatørerne beretter, at den roterende flange midt på objektet blev aldeles hvidglødende under accelerationen, og at den også selv syntes at accelerere kraftigt. Afstanden til objektet er som nævnt anslået til ca. 50 meter, da det var nærmest, objektets diameter til 2-3 meter. Senere undersøgelser på observationsstedet har vist, at der fra en transformator, umiddelbart ved observatørens hus går et el-kabel op til Lyng, ca. 2 km i nordøst, og at objektet tydeligt har fulgt dette kabel.

Det rekonstruerede foto, som i samarbejde med observatørerne er udarbejdet på selve observationsstedet, viser objektet i det øjeblik, det begynder at accelerere.

Vejret klart. Samlet observationstid 4 minutter.

Ebbe Truelsen

6. december 1974: I tilslutning til ovennævnte rapport 6.12.1974 kan det oplyses, at et ægtepar boende Hårlev Overdrev, ca. 4 km øst for Karise, samme dag kl. 17.20 i ti minutter observerede et kraftigt blinklys i

vest-nordvest ca. 20° højde. I begyndelsen bevægede blinklyset sig mod nord-nordøst i en rolig og retlinet kurs, ligesom et rutefly, men pludselig foretog det meget hurtige og voldsomme „sidespring“ og „krumspring“, således at det ved næsten hvert nyt blink befandt sig i en ny, uventet position. Objektet blev iagttaget gennem kikkert (7×50).

Et par gange stod fænomenet stille i ret lang tid, medens tre rutefly passerede det næsten i dets sigtelinie.

Farverne beskrives som lysegrøn og orange, meget strålende. Til sidst fjernede det sig mere og mere, indtil det tabtes af syne i nord-nordøst. XP

1. januar 1975: Observationssted: Overby, Sjællands Odde. Fra en position 600 meter fra stranden og 20 meter over havet ser en herre kl. 12.10 et fra sydøst kommende hvidt, cylinderformet objekt, hvis størrelse anslås som lig en lastbil med anhænger. Objektet, hvis hastighed antages at være ca. 1000 km/t (sandsynligvis mere, X. P.) og som bevæger sig parallelt med horisonten og meget nær havoverfladen, kan fra observationsstedet ses mellem horisont og kystlinie, altså med havet som baggrund. Afstanden til objektet beregnes til mellem 5 og 10 km. (Afstande over havet er meget vanskelige at beregne med det blotte øje. X.P.) Under observationen havde observatøren en fornemmelse af en metallisk lyd, men forstår ikke, hvorledes denne lyd kunne nå hans øren. Efter at objektet har tilbagelagt en strækning på 20-30 km, forsvinder det af syne i nord-nordvest bag træer og bakker.

Observationstid: under et minut. Vejret: klart solskin og let vind fra vest. X.P.

Fredag den 7. og lørdag den 8. februar var der stærk UFO-aktivitet i området Korsør-Slagelse-Sorø. Denne aktivitet har været fortsat resten af måneden, kulminerende med en UFO-alarm i Vest- og Midtsjælland onsdag den 19. februar fra kl. 18.20 til ca. 23.50 med ialt 78 meldinger til alarmcentralen. Denne aften udvidedes aktiviteten i retning mod vest-sydvest (Fyn) og øst-

nordøst (København). Alene for de første tre uger i februar er der indgået flere hundrede meldinger og rapporter, som det naturligt vil tage nogen tid at undersøge. Dette materiale vil blive bragt i et kommende nr. af UFO-NYT.

Det kan dog allerede nu oplyses, at der har været mange nærobservationer og enkelte landinger. Af observerede fartøjer drejer det sig hovedsagelig om to typer, 1) det klokkeformede med vinduer, halvkugler og den nedadrettede lyskegle, 2) det lille torpedoformede fartøj med to „finner“ på siden.

Der er altså al mulig grund til at holde skærpet udvig, men sørg for at have de nødvendige ting, kikkert, højdemåler, sigtekompass, lommelygte, generalstabskort, notesblok, evt. Walki-Talkie m. m. indenfor rækkevidde.

Og så var der det med fotografiapparatet. Det er ikke nok at have det med. Bliv ikke så forbytt, når du kommer ud for en nærobservation, at du glemmer at bruge det. Vær forud indstillet på at UFO'erne eksisterer og vent med at blive forbytt til du har fået et godt foto. X.P.

Rapport- og Alarmeringscentralen

19. februar 1975: Denne nærobservation fra Fyn kan vi allerede i dette nr. bringe en omtale af.

Det fru Rasmussen oplevede onsdag aften den 19. februar kl. 19.10 har paralleller til lignende oplevelser over hele Jorden, men mest huskes måske den oplevelse i Sønderjylland for 4 år siden, hvor betjent Maarups patruljevogn blev standset af et UFO og alt lys i vognen forsvandt. – Jeg lader fru Rasmussen med egne ord fortælle, hvad hun oplevede:

„Jeg var på vej hjem efter at have sat min datter af ved Ryslinge Højskole. Da jeg nåede ud for vejen til Lindeskov på min højre side, standser bilen langsomt. Jeg kunne ikke forstå dette, da der var benzin nok. Uden at røre andet end bremsepedalen, gik alt lys ud i bilen. Jeg har lige fået installeret el-bagrude med tilhørende kontrollampe, der lyser rødt, når

Fru Rasmussen peger i den retning hvorfra det stærkt blålysende objekt kom. I baggrunden ses transformeren hvori dele var brændt sammen.

strømmen er tilsluttet ruden. Da denne røde lampe også gik ud, blev jeg lidt betænkelig – – men dog, hvad skete der så? – – Foran bilen, i glidende flugt fra oven, kom en meget stærkt blålysende genstand flyvende. En blå farve så stærk og så kraftig, at det ikke kan beskrives. Hvor langt fra bilen var dette objekt? Jeg ved det ikke – selvsagt blev jeg meget bange, jeg var jo alene i bilen, men jeg vil gætte på ca. 50 m vel. Bilens kabine blev uhyre opvarmet af objektets stærke lys. Bilen var helt oplyst af denne stærke blå farve. Lige så pludselig som dette lysfænomen kom, forsvandt det igen – som når man slukker for en almindelig lyskontakt. Bilen gik i gang af sig selv, og lyset kom igen i alle lygter. Formen på genstanden kunne jeg ikke rigtig opfatte i dette stærke lyshav, men det mindede mest om en stor rund bold med en diameter på vel godt en meter (umiddelbart synsindtryk, der ikke angiver den virkelige størrelse på objektet). Derefter kørte jeg hjem. Først ved hjemkomsten kom reaktionen – med nerverne og utilpashed i det hele taget. Denne følelse sidder endnu kraftigt i mig (dagen efter), jeg føler mig også uendelig rastløs, har kvalme og er meget svimmel.“

Fru Rasmussen fortæller også, at hun under observationen mærkede en prikken i an-

sigtet, som holdt sig i mange timer efter og først forsvandt helt næste formiddag.

Ved en nærmere undersøgelse af fru Rasmussens bil opdagede jeg, at alt snavs på forsiden af bilen var farvet tydeligt blåt, mens snavset bag på vognen havde naturlig grå farve.

Ved undersøgelse på selve observationsstedet bemærkede vi, at man i nærheden af observationsstedet (150 m borte) var i færd med at reparere en transformer, hvori dele var brændt sammen. Når jeg nævner dette, er det fordi UFO'er tit er observeret i nærheden af stærkstrømsledninger eller transformere, som de har en vis indvirkning på.

Frank Lerbæk

DERES INDSATS

for UFO-sagen kan være at skaffe nye abonnenter til UFO-NYT.

TAK!

UFO-emblemet er udsolgt – men brug den reflekterende

UFO-MÆRKAT

på knallert, motorcykel eller bil!

Kun kr. 10,- pr. stk.

incl. porto og forsendelse.

Et tip til cyklister: Sæt en plade med den „selvlysende“ mærkat fast på bagskærm eller bagagebærer – men monter den med skruer ell. lign., så den ikke bliver „snuppet“!

Bestil på giro 9 11 77 21

**SUFOLs Ekspedition, Allan Stenaee,
Rævebakken 4, Jyllinge, 4000 Roskilde.**

NB: Husk at skrive „bilmærkat“ – og afsender – på giroalonen.

Medlemsorientering

Medlem af SUFOI

Igen i år har UFO-NYT fået mange nye læsere, og jeg vil lige benytte lejligheden til at fortælle lidt om „det at være medlem af SUFOI“. De kan betragte Dem som *medlem af SUFOI*, når de abonnerer på UFO-NYT. Det indebærer, at De bliver holdt løbende underrettet om alt væsentligt nyt indenfor UFO-forskningen, og De hører om de møder og arrangementer, der gennemføres. Endelig er der den økonomiske fordel, som bevirker, at De kan købe SUFOI's bøger om sagen til en medlemspris, der sædvanligvis ligger 25 pct. under den almindelige bogladepris. (Her anbefales særlig astronomens J. A. Hynek's „UFO Dokumenteret“, som kan erhverves for kr. 48,50 ved bestilling på postgiro 9 11 77 25 hos SUFOI. Det er 20 kr. under bogladeprisen, men betingelsen er altså, at De abonnerer på UFO-NYT!

Afholdte møder

SUFOI arrangerede et offentligt foredrag på Sct. Annæ Gymnasium i Valby i København den 7/2. Ved den lejlighed kom ca. 200 tilhørere. Lederen af vor Rapport- og Alarmeringscentral, X. P. Madsen, talte, og vi kunne glæde os over en stor interesse for vore bøger. Det er SUFOI's håb at kunne få råd til også at arrangere disse foredrag i provinsen, men omkostningerne ved bl. a. rejsen har hidtil holdt os tilbage. Vi er dog for tiden ved at undersøge mulighederne for at forsøge os i Ålborg, men herom senere.

Netop i Ålborg fandt det andet arrangement sted. Den 19/2 afholdt SUFOI's områdeleder John Juhler et møde for UFO-NYT's læsere. Man hørte om de lokale observationer, som har fundet sted, og der blev talt om SUFOI i almindelighed. Det er vores håb at kunne gennemføre sådanne møder rundt om i landet i større udstrækning end hidtil. Vi har indtryk af, at der er et udbredt ønske herom hos medlemmerne. Se nedenfor!

Flere medlemsmøder?

SUFOI vil gerne arrangere flere medlems-

møder. Vi har hidtil været i København, i Ålborg og på Lolland. Men hvad mener læserne? Vi vil gerne i Informationsafdelingen (se side 2) høre lidt om *Deres* meninger. Hvor i landet mener man, at være „forsømte“, og hvilke emner er der interesse for, at vi koncentrerer aftenen om? Vi vil gerne opfylde ønskerne, så vidt det er muligt. Dog kan vi af gode grunde kun beskæftige os med emner, vi har et vist minimum af forstand på, og det vil sige *UFO-fænomenet, rumforskning og mulighederne for liv i rummet*. Men indenfor disse emner skulle det vel være muligt at finde noget, der interesserer et bredt publikum. Lad os høre fra Dem – helst pr. brev – inden 15/4. (Benyt venligst Informationsafdelingens adresse!)

Gamle avisudklip

I sidste nummer bad vi om, at alle der måtte ligge inde med avisudklip vedrørende UFO'er (vel at mærke især aviser fra tiden før 1957) ville låne os udklippene til kopiering. Vi fik kun ganske få henvendelser, hvorfor vi nu fornyer opfordringen! Vi har ikke megen føling med avisernes UFO-skriverier før den tid, da SUFOI blev startet.

Nye pjecer

SUFOI har om en måned sine nye pjecer færdige. Det betyder, at De igen kan bestille nogle stykker til venner og bekendte. Al henvendelse herom til Ekspeditionen. Adressen findes side 2.

Ændringer i SUFOI's ledelse

Som det fremgår af SUFOI's organisationsoversigt på side 2, så er der sket visse ændringer. Det drejer sig om formandsposten og områdelederen for Sjælland. Begge har af tidsmæssige grunde ønsket at træde tilbage. Endelig har vi nedlagt vores fotoafdeling som egentligt forskningsområde, da det er så godt som umuligt at afsløre eventuelle falsknerier med de relativt simple undersøgelser, vi for tiden har muligheder for at foretage. De store udenlandske UFO-organisationer – som vi altid har været i nær kontakt med – har langt bedre muligheder for at se på billederne. Vi sender derfor fremover tvivlsomme fotos til

udlandet, hvor de vil få en mere fair behandling, end den vi kan give. Til sidst gør vi opmærksom på, at vores postgironummer har fået tilføjet et tal foran, så det nu ser sådan ud: 9 11 77 25.

En rapportgruppe

De meget store rapportmængder, vi modtager, har nødvendiggjort, at der blev nedsat en arbejdsgruppe, som kunne mødes jævnligt, og som kunne tage stilling til materialet. Den videre behandling af UFO-rapporterne tager nu en overvejende del af SUFOI's tid, og vi er løbet fra den tid, hvor en enkelt mand kunne nå at klare arbejdet selv. SUFOI modtager omkring 500 rapporter årligt, og hvis hver enkelt af dem skal have en rimelig behandling, kan et simpelt regnestykke vise arbejdsbyrden i denne afdeling. Da gruppen skal mødes med små mellemrum kræver det, at medlemmerne bor nær hinanden, hvilket kun giver mulighed for placering i Køben-

havn. Vi må altså i SUFOI trækkes med en geografisk skævhed i vores arbejde (som så mange andre). Gruppens leder er X. P. Madsen.

Fik De UFO-NYT?

Vi har i år modtaget et usædvanligt stort antal indbetalinger på UFO-NYT (70 stk.), som mangler afsenderadresse!! Vi er derfor ikke i stand til at ekspedere bestillingerne. Vi må vente på, at folk henvender sig til os med kvitteringerne, og så håbe at poststempel og dato kan hjælpe os over vanskelighederne. Skulle De høre om nogen, der ikke har fået bladet, selvom de har betalt, så kig engang på kvitteringen!

Til sidst:

Har De spørgsmål eller nogle gode forslag til SUFOI, beder vi Dem skrive til Informationsafdelingen herom!

Peter A. Hansen

Biblioteksundersøgelse 1974

Fra 1969 til 1970 foretog Peter A. Hansen fra Inf.-afdelingen en landsomfattende undersøgelse af de danske bibliotekers beholdninger af UFO-litteratur. Via mange hjælpere landet over lykkedes det SUFOI at få undersøgt ca. 45 biblioteker. Biblioteksundersøgelsen viste – kort fortalt – at:

- 1) der i gennemsnit befandt sig 2 UFO-bøger på hvert af de større danske biblioteker,
- 2) bøgerne gennemgående var af ældre dato (1950–1954),
- 3) UFO-NYT kun fandtes på 4 bibliotekers læsesale,
- 4) overbibliotekarerne var stærkt uenige om UFO-litteraturens berettigelse på bibliotekerne.

Der blev ikke udarbejdet nogen egentlig rapport over 1970-undersøgelsen, men Peter A. Hansen bragte i UFO-NYT nr. 6/71 en kort omtale af resultatet.

Der gik 4 år, før SUFOI igen fik tid til at

foretage en biblioteksundersøgelse. Omkring marts 1974 blev der af undertegnede taget initiativ til en fornyet undersøgelse, hvis formål skulle være at danne sig et klart billede af de danske bibliotekers beholdninger af UFO-litteratur, en vurdering af interessen for denne UFO-litteratur (stort udlån/lille udlån) samt en sammenligning med 1970-undersøgelsen.

Et noget ændret biblioteksskema, der skulle danne grundlaget for undersøgelsen, blev udarbejdet og udsendt til 50-60 hjælpere fordelt jævnt over hele landet. I løbet af 6-7 måneder lykkedes det at få undersøgt ca. 50 biblioteker, hvorefter vi gik i gang med den enorme bearbejdelse af det indkomne materiale.

Der er netop udsendt en biblioteks-rapport, der på ca. 30 sider behandler en række af de vigtigste punkter, der har været taget med i 1974-undersøgelsen. Efter en kort indledning, hvor 1970- og 1974-skemaerne gengives til læsernes orientering, følger en oversigt over

de i undersøgelsen medtagne biblioteker. Den geografiske inddeling af samtlige undersøgte biblioteker ser således ud: 1) Storkøbenhavn: 22 bibl., 2) Sjælland: 5 bibl., 3) Fyn: 4 bibl., 4) Jylland: 17 bibl. Bemærk det temmelig lave tal for både Sjælland og Fyn. Forklaringen ligger i, at vi ikke har haft mulighed for at få hjælpere til at undersøge et tilstrækkeligt antal fynske og sjællandske biblioteker.

Vel nok den vigtigste del af undersøgelsen består af en samlet bog- og forfatterliste. Listen har form som en opsummering af alle de UFO-bøger – såvel danske som udenlandske – der findes på de undersøgte biblioteker. Listen omhandler forfatternavn, bogtitel, udgivelsesår, placering på biblioteket. I forbindelse med denne væsentlige del af undersøgelsen er der som et appendix til heftet anbragt en omhyggelig liste over, hvor samtlige UFO-bøger findes. Det er undertegnede håb, at denne liste vil finde praktisk anvendelse, men samtidig må understreges, at det er undersøgelsens væsentligste svaghed, at den ikke omhandler samtlige danske biblioteker – for derved at gøre den komplet. Dette er imidlertid praktisk umuligt, med mindre vi for fremtiden går andre veje for at få vore oplysninger end gennem frivillige medhjælpere.

Herefter følger en kort redegørelse for bibliotekernes læsesale. Hvilke UFO-tidsskrifter findes på bibliotekerne? Over 90 pct. af samtlige undersøgte biblioteker har haft UFO-NYT liggende i læsesalen, hvilket må siges at være en forbløffende og opmuntrende udvikling fra 1970, jvf. pkt. 3) i indledningen om 1970-undersøgelsen. UFO-NYT er absolut det mest dominerende UFO-tidsskrift på de danske biblioteker. Tidsskrifter som Dansk UFO Tidsskrift (udgives af DUFOS) og UFO-Aspekt (udgives af FUFOS) findes på enkelte af landets biblioteker.

Sammenlignet med 1970-undersøgelsen må man sige, at interessen for bibliotekernes UFO-litteratur er steget en del frem til 1974, men ikke så meget, som vi måske i optimistiske stunder har været tilbøjelige til at tro. Undersøgelsen må alligevel betragtes som værende et „skulderklap“ til SUFOI, hvis bøger er meget fint repræsenteret på de under-

søgte biblioteker. Det kan nævnes, at „UFO og Videnskaben“ ligger på førstepladsen i listen over de mest udbredte UFO-bøger. Derefter følger 3 andre SUFOI-udgivelser. George Adamski's bøger indtager en mere beskedne plads på listen, hvilket dog nok kan forklares med, at bøgerne er ret gamle og slidte, hvorfor de i en lang række tilfælde er blevet smidt ud. Adamski's bøger genoptrykkes ikke.

Udenlandske UFO-bøger er ikke særlig udbredte på bibliotekerne, viser undersøgelsen. 2 af Gösta K. Rehn's (svensk) bøger indtager en 7. og 8. plads, medens Hynek's „The UFO Experience“ ligger på en 12. plads. Der bliver interessant at se, om SUFOI-oversættelsen af denne bog bliver udbredt på de danske biblioteker.

Det er et interessant spørgsmål, om SUFOI bør foretage regelmæssige undersøgelser af bibliotekernes beholdninger af UFO-litteratur. Jeg er af den opfattelse, at man ud fra 1974-rapporten har fået et fyldestgørende billede af UFO-situationen på bibliotekerne. Der vil næppe ske de helt store ændringer med hensyn til bogbestanden. Det er klart, at ældre UFO-bøger (f. eks. Keyhoe, Scully) efterhånden vil glide ud af bibliotekernes hylder. Vi bør samtidig forsøge at danne os et billede af, hvorledes fremtiden på dette punkt vil forme sig. Vi må nok se i øjnene, at kun et fåtal af de bedste UFO-bøger, der i de kommende år udgives, vil blive indkøbt af bibliotekerne. Den økonomiske krise vil i betydeligt omfang gå ud over bibliotekerne, der ikke får lov til at købe bøger ind i tusindvis mere. Denne indskrænkning vil nok komme til at gå ud over bl. a. UFO-bøgerne, der stadig væk i mange bibliotekar-kredse betragtes som seriøs og sensationspræget litteratur.

Den 30-siders rapport, der er udarbejdet af SUFOI, egner sig som opslagsværk for den biblioteks-interesserede ufolog. Skulle De være interesseret i Biblioteksundersøgelse 1974, bedes De bestille heftet på nedenstående adresse. Prisen for heftet er sat til 10 kr.

*SUFOI's Ekspedition, giro 9 11 77 25,
Allan Stenaee, Røvebakken 4,
Jyllinge, 4000 Roskilde.*

Torsten Dam-Jensen

Llanca- sagen 2. del

En af APRO's kontakter i Argentina, frk. Liria Jauregui, har foretaget en meget grundig undersøgelse af Llancas påstande og resultaterne af lægernes arbejde og forsøg med „sandheds-serum“. Konklusionen er, at der kun er ringe eller slet ingen sandsynlighed for, at der er tale om svindel. De oplysninger, der er bragt i APRO's første artikel, (se UFO-NYT nr. 1/1975) er i det store og hele korrekte, og vi kan derfor gå videre til dem, som frk. Jauregui har fremskaffet:

Mere om Bahia Blanca-sagen

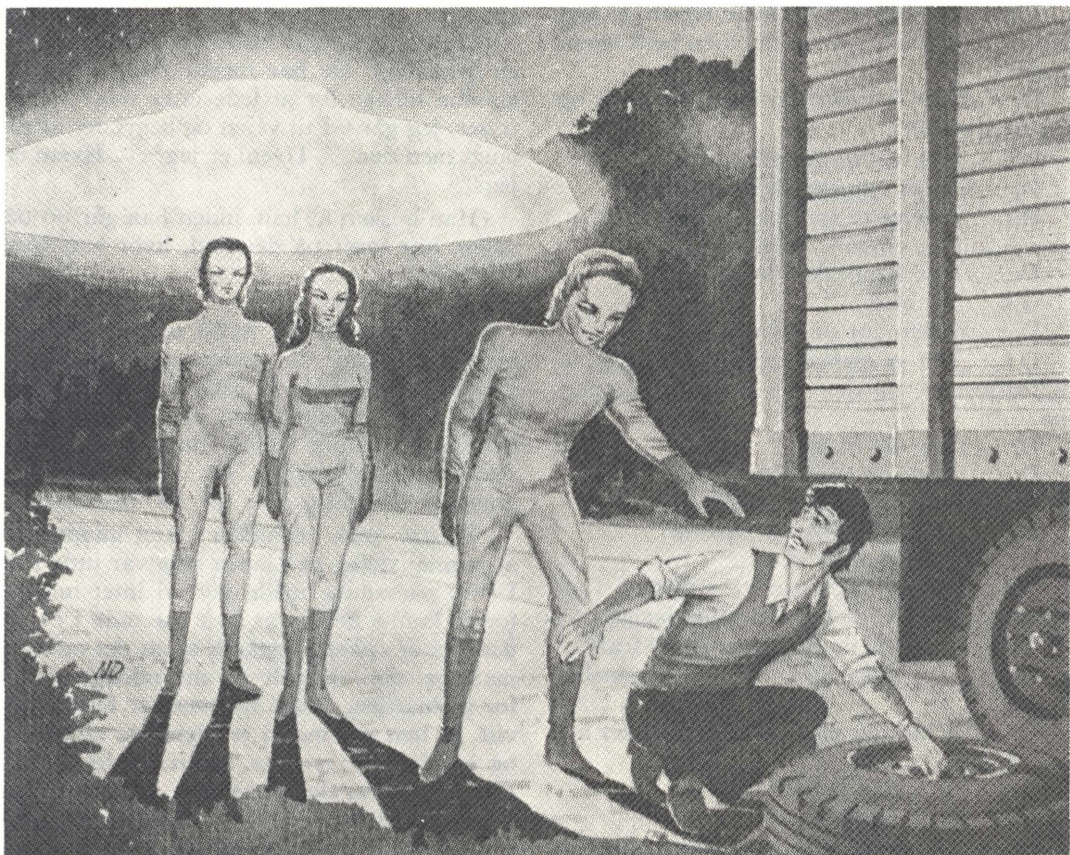
Bedømt ud fra det tidspunkt, da Llanca forlod sit hjem og det tidspunkt, da han forlod Esso-stationen, fandt begivenheden formentlig sted omkring kl. 01.15 den 28. oktober 1973. Han blev fundet, da han tumlede rundt i nærheden af jernbaneterrænet i Bahia Blanca, og en bilist bragte ham til Det Spanske Hospital, hvor han blev indskrevet kl. 07.45. Han blev undersøgt af dr. Rosa Mabel Altaparro, og hun konkluderede, at han udviste symptomerne på hukommelsestab. Han havde ingen papirer på sig, der kunne røbe noget om hans identitet, og hans tilfælde blev derfor henvist til hospitalspolitiet. Dr. Ricardo Julio Smirnoff „tog sagen“ og beordrede ham overført til Kommunehospitalet. Et hold læger, omfattende dr. Smirnoff, dr. Eladio Santos, hypnotisør, og dr. Eduardo Mata,

psykolog, begyndte at arbejde med Llanca. De begyndte at stykke sammen, hvad der var sket med Llanca, men der manglede mange grundlæggende enkeltheder, og patienten vedblev at være træt og deprimeret. Man bad ham, om han ville lade sig udspørge under indflydelse af sodium pentothal („sandhedsserum“), men han nægtede og bad om at måtte blive udskrevet, så han kunne komme hjem.

Efter at Llanca var kommet hjem, blev han besøgt og udspurgt af Osvaldo Anabitar-te, der senere oplyste frk. Jauregui om, at Llanca havde fortalt ham, at selv om han havde ladet sig underkaste behandling af lægerne, hvilket havde fået ham til at genvinde hukommelsen om nogle af begivenhederne fra hans oplevelse, kunne han ikke blive der til yderligere behandling, fordi han måtte forsøge at holde på en hemmelighed, som han havde fået fra de „mærkelige/fremmede væsener“.

Senere (vi har ingen bestemte datoer for dette, selv om vi ved, at Llanca blev udskrevet fra hospitalet første gang fire eller fem dage efter indlæggelsen) vendte Llanca tilbage til dr. Mata for at få hjælp, da han havde lidt af mareridt og voldsomme angstanfald. Dr. Mata, som har påtaget sig at være leder af (undersøgelser)-gruppen, har oplyst, at sagen på ingen måde er afsluttet; han håber på at få flere oplysninger i de kommende måneder. APRO's forskningsleder, dr. Harder, og APRO's leder L. J. Lorenzen, har forbindelse med lægeholdet, og når/hvis der kommer yderligere oplysninger, vil de blive offentliggjort.

Foruden skriftlige erklæringer fra dr. Mata og dr. Altaparro fremsendte frk. Jauregui også en båndoptagelse af en af hypnose-seancerne. Følgende er uddrag fra båndet; det

foregår selvfølgelig på spansk, og Llanca svarer lægerne med meget svag stemme:

D.L.: „Nej, åh nej, De må ikke gøre mig noget! Hvem er De? Hvad vil De? Tag last-bilen og sølvet (Llanca havde en betragtelig sum penge med sig), men gør mig ikke noget!“ (Vi formoder, han taler om det første møde, da de tre væsener nærmede sig ham, mens han skiftede hjul.)

Dr.: „Hvem er det, Du ser, Dionisio?“

D.L.: „Dem; to mænd – og også en kvinde...“

Dr.: „Hvordan er de klædt?“

D.L.: „De har sølvfarvede dragter på, meget tætsluttende, og støvler – og handsker.“

Dr.: „Hvilken farve har handskerne?“

D.L.: „Gule, gul-orange...“

Dr.: „Taler de til dig?“

En af APRO's tegnere, Norman Duke, har her givet sin opfattelse af Lllancas møde med UFO-nauterne.

D.L.: „Nej – jeg opfatter en summende lyd, som en bikube eller en dårligt indstillet radio.“

Dr.: „Truede de dig?“

D.L.: „Nej – en af dem kom helt hen til mig; han tog min hånd, stak mig med et apparat...“

Dr.: „Gjorde det ondt?“

D.L.: „Nej...“

Dr.: „Hvordan ser apparatet ud?“

D.L.: „Det ligner en elektrisk barbermaskine.“

Dr.: „Hvad gør de nu ved dig?“

D.L.: „De bærer mig, hvor bærer de mig hen? . . . Jeg kommer op sammen med mændene.“

Dr.: „Hvor kommer du hen? Kom du op ad trapperne?“

D.L.: „Nøj, via en lysstråle . . .“

Dr.: „Fortæl mig om alt det, du ser.“

D.L.: „Gulvet er som bly . . . sølvagtigt . . . der er kun ét vindue . . . rundt . . .“

Dr.: „Hvad ligner det, det du ser?“

D.L.: „En båd . . .“

Dr.: „Beskriv for mig, hvad du ser.“

D.L.: „Der er mange apparater, mange, to billedskærme, på den ene ser man stjernerne . . .“

Dr.: „Taler de til dig?“

D.L.: „Radioen taler til mig.“

Dr.: „På hvilket sprog taler radioen?“

D.L.: „Jo, på kastillansk (spansk) . . .“

Dr.: „Hvad siger de til dig?“

D.L.: „At jeg ikke skal være bange . . . at de er venner – at de har været her længe . . .“

Dr.: „Fortæller de dig, hvor de er fra?“

D.L.: „De siger det er deres hemmelighed . . .“

Dr.: „De har talt med andre mennesker her fra Jorden?“

D.L.: „Ja, siden år 1950.“

Dr.: „Hvad bestiller de?“

D.L.: „De ønsker at erfare, om vi kan leve i deres verden.“

Dr.: „Hvordan er det sted, hvor du befinder dig?“

D.L.: „Oplyst . . . gult . . . det er ligesom et kraftigt lille rum (a strong box) . . .“

Dr.: „Hvad ser du på nu?“

D.L.: „Lighteren, de har den, den ligger oppe på et bord sammen med mit ur og min pakke cigaretter.“

Dr.: „Fortsæt med at tale.“

D.L.: „Kvinden har en sort handske på, med nogle små negle (evt. søm) inde i håndfladen; hun kommer nærmere, hun vil til at . . .“

(På dette tidspunkt rører Llanca panden med hånden og forsøger at dække for venstre øjenlåg. Han kryber sammen som én, der mærker en smerte (kniben) og falder i en dyb dvaletilstand (letargi). Da han „vågner

op“ igen, er hans næste ord:)

D.L.: „Jeg falder, falder langsomt ned på en græsmark. De har fortalt mig, at de vil komme tilbage for at lede efter mig . . . Jeg fryser, jeg går ud til vejen og begynder at gå langs med den . . . Hvem er jeg? . . . Hvem er jeg?“

(Han husker, at han, inden han går ud på vejen, har sovet på det sted, hvor han blev efterladt.)

Dette er, hvad der indtil marts 1974 var blevet fremlagt af undersøgelsesresultater. Lægerne besluttede at lade Llanca få fred i nogen tid; i mellemtiden ville de undersøge hvordan de skulle kunne finde frem til de manglende oplysninger. Dr. Mata fremsatte følgende erklæring over for frk. Jauregui:

„Vi skyr (egl. udelukker) intet middel for at kunne bevise, at Llanca ikke var inde i et UFO; på samme måde skyr vi intet middel for at kunne bevise, at han var inde i et . . . det, der er sikkert, konkret, er, at det med de metoder, der normalt er anvendelige inden for psykiatrien, såsom hypnose, er blevet påvist, at han var inde i en flyvende tallerken, og hvad mere er, *han beskriver* det (den? o. a.). Ud over dette kommer, hvad han kan huske i sine klare stunder. (Dokumenterede (egl. sandfærdige) hændelser, som når han beskriver sin ankomst til Det Spanske Hospital, de, der tog sig af ham (en kvindelig doktor og en meget udfrittende nonne osv.)). Når han, under de forskellige hypnose-„seancer“, henviser til de enkelte begivenheder, er det altid det samme, – det ændrer sig ikke.“

Hr. Llanca's erklæring under penthotal-behandlingen om, at han så til, mens et „kabel“ blev forbundet med en elektrisk højspændingsledning, mens et andet blev sænket ned i en lille sø, har fået nogle til at regne med, at „skibet“ tappede elektrisk kraft fra ledningerne og hentede vand fra søen. Det første bliver ikke bekræftet ved oplysninger fra Provensen Buenos Aires' ministerium for offentlige arbejder. Robert Enrique Fernandez, elektroingeniør ved ministeriet, oplyste over for APRO, at der *ikke* havde været noget

usædvanligt strømforbrug omkring de timer, hvorom frk. Jauregui havde forhørt sig.

Derfor kan vi kun sige, indtil der er gennemført flere undersøgelser med hr. Llanca, at Bahia Blanca-tilfældet er gådefuldt, og at Llanca måske har flere oplysninger om sin oplevelse, oplysninger, der er blevet undertrykt, fortrængt i underbevidstheden. Dr. Mata sagde, at Llanca led af et „hukommelsestab inde i hukommelsestabet“, og Llanca selv fortalte Osvaldo Anabitarte, leder af, og Daniel Cavallaro, sekretær for, Centret for

udforskning af ikke-jordiske fænomener, at han havde et budskab fra væsenerne i fartøjet, som han ikke kunne røbe, og at der – uanset, hvad jordiske videnskabsmænd end vil gøre – altid vil være et hul i erindringen, som dækker det tidsrum, hvor han var om bord i rumskibet. Den eneste yderligere oplysning, Llanca afslørede under hypnose- og pentothal-behandlingerne var, at han var om bord i fartøjet i 40 til 45 minutter.

*APRO Bulletin, juli/august 1974/
IOKj.*

UFO flytter rundt med bil

Den 15 .oktober 1973 tog den 47-årige mr. E. D. afsted fra sit hjem i en lille by i Pennsylvania. Klokkeren var ca. 5.30 og han var på vej til sit arbejde, men få minutter senere havde han en oplevelse, som han vil huske resten af sit liv.

Han var på vej op ad Crooked Mountain i 2. gear i sin noget alderstegnede 1963 Pontiac og holdt omkring 25 km/timen. Netop som han nåede toppen af bjergvejen og havde flyttet foden over på bremsen for at holde igen ned ad den anden bjergside, så han et refleks fra noget lys på bilens køler. Samtidig var landskabet lige omkring ham badet i så stærkt lys, at han ikke kunne se lyskeglerne fra billygterne foran vognen. E. D. så frem og op gennem forruden men kunne ikke rigtig se tingesten, der var over ham, så han rullede sidevinduet en halv snes cm ned. Herefter var han i stand til at se objektet bedre. Det var på størrelse med et traktorhjul i en arms afstand(!) og omkring objektet roterede i retning mod uret to lysende bånd, med skiftevis røde, grønne og hvide lys.

Indtil dette øjeblik havde E. D. kørt nogenlunde midt på vejen, lidt til højre for midten, men nu begyndte bilen at dreje mod højre. E. D. prøvede at dreje rattet til venstre for at korrigere sin retning men kunne ikke, og bilen drejede fortsat mod højre.

Mens dette stod på roterede objektets lys hurtigere og den summende lyd, der hidtil var kommet fra det og oprindeligt lød som fra en elektrisk barbermaskine, blev kraftigere, ligesom også tonehøjden steg. Bilen fortsatte med at dreje indtil den havde drejet næsten helt rundt 180° og stoppede op mod et træ med det højre baghjul oppe på vejen og det venstre samt forhjulene ude i rabatten. E. D. havde været på vej mod syd, da han mødtes med objektet, men sluttede med at have næsen vendt mod nord, den retning, som han kom fra.

Da bilen blev trukket mod højre i begyndelsen trykkede E. D. hårdt på bremsen, men bilen fortsatte med at dreje. På et vist tidspunkt var han bange for, at han ville komme udenfor vejen og ud over bakkeskråningen. Da objektet forlod skuepladsen efter at bilen var stoppet, steg det opad og forsvandt mod nord. Det blev først observeret i ca. 65° højde i syd og forsvandt i 80–85° højde i nordlig retning. Det havde øjensynlig fulgt E. D.s bil, på en eller anden måde drejet den rundt, og var så atter forsvundet i den retning, som det var kommet fra.

E. D. blev siddende i bilen ca. 10 minutter, da han følte sig både nervøs og svag. Kort tid efter at hans bil var stoppet kom en jæger forbi i en varevogn og stoppede for at spør-

Landing med UFO-nauter i Iowa, USA

ge, om E. D. havde set det objekt, som han selv havde observeret. Jægeren fortalte, at han havde været lige ved at skyde mod et par dyr, da objektet kom henover. Dyrene var vendt om og havde forladt området. Han havde aldrig før set rådyr rende så hurtigt, og føjede til, at han også var på vej ud af området og ikke havde til hensigt at jage i Columbia Country mere. E. D. råbte til ham om at vente, så han kunne få hans navn, men jægeren fortsatte. Forsøg på at lokalisere manden ved hjælp af annoncer er mislykkedes.

E. D. fortalte endvidere, at han havde sit varmeapparat indstillet på „lav“ (han huskede ikke hvordan temperaturen var den pågældende nat) men det indre af bilen blev varmere, da han fik øje på objektets lys. Efter at hans bil var blevet vendt rundt stod han ud og undersøgte dens overflade nøjere og opdagede herved, at både motorhjelme og tag var meget varme*) – så hede at han ikke kunne hvile hånden mod metallet. Bilen har dog ikke voldt ham nogen vanskeligheder efter oplevelsen.

I tiden efter sin oplevelse har E. D. flere gange haft ubehagelige drømme og under samtaler med undersøgeren fra APRO, har E. D. givet udtryk for flere gange, at „da jeg kom til mig selv“ var jeg nervøs, svag etc.

E. D. har bedt om at måtte være anonym, og da der er mulighed for, at selve oplevelsen rummer et manglende tidsforløb (à la Betty Hill tilfældet) og E. D. derfor evt. senere skal underkastes en hypnotisk regression,**) er det ønskeligt, at vidnet forbliver ugeneret til videre undersøgelser har fundet sted.

Oversætt.: Fl. A.

Kilde: APRO-bulletin maj-juni 1974.

*) Her er en parallel til et par af de virkninger, politimanden Ewald Maarup Hansen beskrev fra sin observation ved Haderslev den 13. august 1970. (Se UFO-NYT nr. 5/1970, side 211) red.

**) d.v.s. at vidnet ad hypnotisk vej bliver „bragt tilbage til tidspunktet for hændelsen. red.

Den nedenstående beretning er indsamlet og undersøgt af en af APRO's område-undersøgere, og beskriver mr. T's møde med et land UFO den 6. juni 1972. Vidnet, en 46-årig mand, ønskede ikke sit navn frem i forbindelse med observationen, og var i det hele taget ret utilbøjelig til overhovedet at tale om oplevelsen. Dog kunne følgende referat af hændelsen fastlægges:

Mr. T arbejdede den pågældende eftermiddag ude på markerne (observationsområdet er beliggende ude på landet i Iowa), da hans opmærksomhed pludselig blev fanget af et lysglimt på himlen. I begyndelsen hæftede han sig ikke særligt ved det, idet han automatisk antog det for at stamme fra et fly. Han bed dog mærke i, at farven var sølvagtig og at tingen, der forårsagede glimtet var på vej i hans retning.

Efterhånden som det kom nærmere var det tydeligt, at det drejede sig om et ret usædvanligt objekt. Det havde form som et æg og var nu på vej ned mod mr. T's kornmark. Lige umiddelbart før selve landingen „voksende“ et landingsstel eller „ben“ ud af objektets bund, og det landede blødt på en mark ca. 100 meter fra vidnet. En lem af en eller anden slags åbnedes på siden af objektet, nær bunden, og dernæst kom der „nogle mennesker“ ud. Med mr. T's egne ord: „De vadede rundt i kornet“ i et stykke tid. Derefter vendte de tilbage til objektet, og dette lettede atter.

Ved starten skød en blå flamme ud fra objektets bund og landingsbenene blev atter trukket ind. Der hørtes en svag brølen eller rumlen, da objektet skød op mod himlen, og kornet bevægede sig i det pågældende område, som var det blevet ramt af en hvirvelvind.

Mr. T anslag „personerne“ til at være omkring 1½ meter høje, og de syntes at være iført en slags „flyverdragt“ i ét stykke. Vidnet kunne imidlertid ikke se særlig mange detaljer på de 100 meters afstand, og han forsøgte

ikke at komme nærmere hen til objektet.

Mr. T forklarede yderligere, at objektet kastede en skygge, mens det stod på jorden, bevægede sig hurtigere end et jetfly, da han først så det, og satte farten ned, da det nærmede sig jorden. Da det igen lettede, var det ude af syne i løbet af få sekunder. Der var intet afbrændt område, hvor det havde været landet, men vegetationen så ud som om den var blevet blæst flad af meget kraftige vindstød. Objektet ansloges til at være omkring $4\frac{1}{2}$ til 6 meter højt.

De tegninger, som mr. T lavede af objektet, får én til at sammenligne det med det ægformede objekt, som betjent Lonnie Zamora så lande i april 1964 ved Socorro, New Mexico. Dog er der øjensynlig den forskel, at mr. T's objekt havde et landingsstel med tre ben, hvorimod Zamora så fire landingsben, som yderligere alle 4 efterlod aftryk i jorden

(se også UFO-NYT nr. 1/1965). De små væsens størrelse og udseende viser ligeledes stor overensstemmelse med Zamoras beretning.

Skønt mr. T sagde, at „nogle“ personer kom ud af fartøjet, synes der kun at have været tale om to personer, ifølge mr. T's skitser. Det er kedeligt, at mr. T ikke kunne huske flere detaljer, men da der er gået to år siden observationen er det trods alt heldigt, at han kunne huske så meget som han kunne.

Observationen varede ca. 30 min., og mr. T forklarede at han var komplet lamslået ved oplevelsen, og han turde næppe tro sine egne øjne. Da det imidlertid gik op for ham at noget højst usædvanligt gik for sig lige foran ham, slap han ikke fænomenet med øjnene et øjeblik.

Oversætt.: Fl. A.

Kilde: The APRO-bulletin, maj-juni 1974.

Om liv i rummet...

af Flemming Ahrenkiel

2. del

I sidste nummer bragte vi 1. del af Flemming Ahrenkiels artikel, som bl. a. omtalte en række astronomiske og biokemiske aspekter. Den sluttede med Carl Sagans meget nedslående opfattelse af mulighederne for kontakt med intelligensvæsener fra andre solsystemer i vor mælkevej.

Et par andre synspunkter:

John Ball, en studerende ved Harvard i USA, har fremsat en teori, der gør muligheden for kontakt lige så dårlig. Han kalder sin hypotese for „ZOO-hypotesen“, og den går simpelthen ud på, at menneskene lever i en slags reservat, der passes og tilses af højerestående civilisationer. De søger at bevare et interessant miljø og en dertil knyttet menneskerace, men holder sig ellers diskret i baggrunden.

Ball støtter sig til en slags parallel: mennesket kan i dag skalte og valte med andet liv, som det passer det. Det gør vi måske ikke altid, men laver i stedet vildtreservater til både dyr og mennesker, så interessante arter og miljøer bevares. Hvorfor skulle andre, endnu mere avancerede civilisationer ikke kunne

finde på det samme – blot i meget større målestok?

Teorien er sådan set ikke ny og revolutionerende. For de læsere, der kender til manden Charles Fort – manden der brugte et helt liv til at samle beretninger om mærkværdige, uforklarlige fænomener fra hele verden og efter hvem denne type fænomener blev kaldt „Fortean phenomena“ – vil teorien, ZOO-hypotesen, være velkendt. Fort luftede den adskillige gange, bl. a. med ordene „We are property!“, på dansk nogenlunde udtrykt ved „Vi er andres ejendom!“

Sagan sammenligner os med de indfødte på et afsides sted, som „kommunikerer ved hjælp af løber og tromme, uvidende om det internationale radio- og telegrafnetværk, der

findes over, omkring og gennem dem“. Ball mener, at vi blot er inventar i en Zoologisk have!

For fuldstændighedens skyld skal til sidst blot nævnes, at Panspermia-teorien i Francis Crick og Leslie Orgel (to af verdens førende molekylærbiologer) atter har fået et par nutidige fortalere.

Teorien blev i 1907 foreslået af den svenske kemiker Svante Arrhenius, og gik i kort-hed ud på, at jordisk liv ikke var opstået her på jorden. Han forestillede sig, at simple livs-former, mikroorganismer, kunne have drevet gennem verdensrummet, bevæget af lustryk-ke og fæstnet på og beskyttet af støvpartikler. Hvis de ved en tilfældighed landede på en planet med favorable livsbetingelser, „slog de rod“ der, startede deres videre vækst og dermed livet på den pågældende planet.

De væsentligste indvendinger mod denne, tidligere teori har været, at man ikke har kunnet påvise nogle naturlige mekanismer, der kunne overføre liv fra ét solsystem til et andet, samt at overlevelschancerne for disse livskim var uendelig små.

Her bringer Crick og Orgel et nyt moment ind i sagen – de mener nemlig, at kimtrans-porten ikke er sket tilfældigt her til Jorden, men derimod bevidst er dirigeret hertil. De mener med andre ord, at livet her på Jorden er opstået ved, at en anden civilisation har afsendt et rumskib ladet med mikroorganis-mer hertil, og disse mikroorganismer i tidens løb bl. a. har udviklet sig til *Homo sapiens*.

Crick og Orgel mener, at der er gode grun-de til, at andre civilisationer ville sende et sådant rumskib af sted, idet de fremlægger flere grunde til, at vi skulle kunne, og vil, gøre noget tilsvarende om få årtier. Deres teori kunne måske betegnes som „styret be-frugtning“ eller „Dirigeret panspermia“ til forskel fra Arrhenius' oprindelige teori.

Fra et politisk-filosofisk synspunkt:

Mange læsere vil ved at se denne overskrift sikkert studse og tænke, hvad pokker liv i verdensrummet og politik har med hinanden at gøre. Med denne overskrift mener jeg dog hverken partipolitik eller lignende form for

begrænset, ideologisk opfattelse – men mere hele den samfundsopfattelse, der egentlig ligger til grund for og er en forudsætning for de tidligere nævnte teorier om liv i rummet. De nævnte teorier har alle den fejl, eller svaghed om man vil, at de projicerer vor egen opfat-telse af et samfunds virkemåde og facon at tænke og ræsonnere på ud på en hypotetisk, vor egen overlegen, civilisation i verdensrum-met. Man ganger vor egen teknologiske kun-nen og viden med f. eks. en faktor 100 for at kunne forestille sig den avancerede civilisa-tions evner – men denne civilisations hele åndelige habitus, kulturniveau og samfunds-struktur glemmer man, eller er ude af stand til at gøre tilsvarende avanceret.

Sagan arbejder netop i sin hypotese med civilisationer, der har passeret det selvdestruk-tive punkt i deres udvikling. Destruktions-perioden er blevet heldigt overstået, eller også er samfundet gået til grunde – og det er netop denne periode vi er på vej ind i eller er midt i. Der må simpelt hen være en væ-sentlig forskel mellem den samfundsopfattel-se og økologiske bevidsthed, som i øjeblikket er dominerende her på Jorden og så den, der findes hos en meget fremskreden civilisa-tion. Vort samfund er baseret på en produk-tionsmåde, kaldet den kapitalistiske, der af naturen er både ekspansiv, imperialistisk og enormt råstofforbrugende – og det i et sys-tem, nemlig planeten Jorden, der økologisk og ressourcemæssigt er begrænset. Der kan derfor ikke opnås en økologisk balance under de nugældende betingelser. Vi kan ikke fort-sætte på lignende måde, og med den samme indstilling, og så regne med i næsten uændret tilstand at slippe gennem destruktionsperi-oden og komme blandt de „overlevende“ civili-sationer i Sagan's forstand. Sagan overser i sit eksempel et afgørende træk ved Jorden i dag, nemlig den omfattende krise vi er inde i på grund af vor indstilling til tingene om-kring os – vor økologiske bevidsthed, eller mangel på samme. De fleste dommedagspro-fetier er enslydende på ét punkt, nemlig at skal vor verden overleve en evt. selvdestruk-tion – slippe helskindet gennem Sagan's de-struktionsperiode – så må vi tage hele vort

samfundssystem og -opfattelse op til en kraftig revision.

En civilisation, der har overlevet faren for selvødelæggelse, kan simpelthen ikke være opbygget på de normer og idéer, som er grundlæggende for og præger vort samfund i dag. En sådan civilisation må nødvendigvis være præget af en helt anden samfundsopfattelse, have et helt andet livssyn og kulturmønster.

Når Sagan derfor tager udgangspunkt i forskellige jordiske civilisationer eller disses repræsentanter og vurderer disse til ikke at kunne/gide kommunikere over alt for store

Andromeda-stjernetågen er en selvstændig galakse ca. på størrelse med vores egen, mælkevejen. Set fra Jorden gennem et 48 tommer teleskop fremstår Andromeda som en flad, cirkelrund skive, der er drejet ca. 15 grader om sin akse. De 2 kraftige lyspletter henholdsvis oppe til højre for og lige under „skiven“ er Andromedas to elliptiske „drabant-galakser“.

teknologiske forskelle (hvis de var blandt de avancerede!) søger han at sandsynliggøre, at et lignende hovmod skulle gøre sig gældende på universalt plan. Dette mener han sig be-

rettiget til, idet han fejlagtigt forudsætter, at den avancerede civilisations politiske indstilling er den samme, som den vi har her i dag. En måske lige så vigtig ting bag dette ræsonnement er, at han samtidig skaber den illusion, at vi med et uændret samfundssyn kan slippe helskindet gennem kriseperioden, og – stadig med samme samfundsstruktur og -politik – senere befinde os mellem de avancerede civilisationer. Dette må betegnes som værende mindst talt usandsynligt.

Ball's teori bygger på den samme illusion eller myte, idet han jo ligeledes forudsætter, at højtudviklede samfund vil opføre sig og tænke som vi gør. Crick og Orgel bruger et lignende ræsonnement, nemlig en overførsel af et jordisk adfærdsmønster til ikke-jordiske civilisationer. I deres argumentation siger de, at vi kunne „befrugte“ andre kloder med den teknik vi råder over i dag og dermed må andre også have kunnet gøre det, hvis de havde haft den tilsvarende teknologi. Som motiv for en sådan handling siger Crick og Orgel bl. a.: „Eftersom vi ikke ville opnå nogen direkte fordel ved et sådant projekt, ville det antageligt blive gennemført som en demonstration af teknologisk kunnen eller, mere sandsynligt, gennem en eller anden form for missionær iver!“ Det kunne vel diskuteres om en *avanceret* kultur, der havde destruktionsperioden langt bag sig, og dermed i forhold til os havde en helt anden samfundsopfattelse, ville vedkende sig en så egoistisk og meningsløs begrundelse for et sådant projekt.

Man har måske ingen garanti for, at en avanceret, fremmed kultur ude i verdensrummet altid vil handle ud fra de ifølge vor opfattelse aller ædlest motiver, men derfor behøver man nu heller ikke at tillægge dem de laveste og mest tåbelige bevæggrunde.

Min UFO-ven fra Sirius . . . :

At der findes liv derude i verdensrummet – et eller andet sted – er vel hævet over al tvivl. Er man interesseret i UFO'er og har studeret emnet i nogle år eller længere tror jeg ikke, at man kan have nogen tvivl om at intelligent liv findes udenfor vor egen jord, og at dette liv på en eller anden mystisk må-

de netop har fundet frem til vor planet og futter rundt i vor atmosfære – disse prægtige væsener i deres vidunderlige maskiner! Hvem de så end er og hvad de så end er her efter.

Men hvilken form for civilisation repræsenterer de? Har vi overhovedet nogen chance for at opnå en meningsfuld kontakt med dem? Kan vi overhovedet sætte os ind i de tanker, forestillinger og hensigter som en given, avanceret civilisation ville være udtryk for? En ting kunne tildels formindske dette dilemma i tilfælde af en kontakt, nemlig at den fremmede civilisation i kontakten med os anvendte en for dem håbløst antikveret metode til kommunikation, bogstavelig talt steg ned på vort niveau under selve kontakten – en ting der vel egentlig ikke kunne være et uoverstigeligt problem for dem.

Men taget generelt har vi faktisk ikke gnist af mulighed for at fortolke eller forstå bevæggrundene og hensigterne hos en civilisation, der f. eks. var 500–600 år længere fremme end vi. Det er en form for indbildskhed eller naivitet at mene, at vi kan sætte os ind i, hvordan en fremmed civilisation vil tænke og handle – og da særligt at mene sig i stand til at gætte hvorfor de fremmede nu gør som de gør. Mulighederne ville dog nok være relativt bedre for en forståelse, hvis tidsforskellen mellem dem og os kun beløb sig til f. eks. 100 år – og hvis de så lignede os lidt, det ville jo ligesom gøre det hele lidt lettere!!

Det er jo for øvrigt en problematik man som UFO-interesseret har inde på livet gang på gang. Hvor tit støder vi ikke på observationer, hvor besætningen fra et UFO synes at udføre for os at se helt meningsløse ting – vi hører om UFO-nauter, der render rundt og samler småsten i en lille pose, der botaniserer eller forskrækker vore husdyr eller måske leger kispus med vore biler og flyvemaskiner. Hvor tit opfører UFO'erne og med dem deres UFO-nauter sig egentlig „fornuftigt“ efter vor opfattelse af dette ord? Om adfærden er fornuftig efter „de andres“ opfattelse er vel ikke et tvivlsspørgsmål – eller er det?

Alligevel søger man jo i hvert enkelt tilfælde at finde en årsag, et motiv til det, der

foregår, uden tanke for at man måske ikke har en levende chance for at gætte, endsige forstå, hvad der går for sig. Bl. a. på dette grundlag, gætningens, kan det synes meningsløst, når UFO-erne og deres besætninger tillægges „onde“ hensigter, sikkert med tanke på evt. invasion, erobring og undertrykkelse af Jordens befolkning, eller tillægges en eller anden form for „frelsermission“. Hvem kender ikke beretningerne om hr. Xoqam fra den fjerne planet Nirvana, der i samtale med hr. Andersen advarer denne mod fortsættelse af atomsprængningerne her på Jorden, om hr. Jørgensen, der adskillige gange har haft samtaler med sin ven Pxytz fra stjernen Sirius.

Man kan godt grine og gøre nar af sådanne kontaktberetninger om væsener fra andre solsystemer – men disse beretninger stiller os faktisk i et ret alvorligt dilemma. De kunne være løgn og opspind alle til hobe, men ind i mellem støder vi på beretninger af denne art, der ikke uden videre lader sig affeje så let. Men hvorfor skulle en repræsentant for en fremmed, avanceret civilisation ulejlige sig med en, for mange af os at se, fuldkommen meningsløs samtale med en vilkårlig hr. Jensen eller med en landmand i Argentina, der hverken kan læse eller skrive, endsige gøre noget til at stoppe vore forsøg med atomvåben? Drives der gæk med os, føres vi bag lyset, hvad er den dybere sammenhæng i det mønster UFO-erne og deres besætninger viser os – og er der overhovedet et begribeligt mønster? Enkelte mennesker mener at have alle patentløsningerne på bl. a. spørgsmål som disse. En hjemlig repræsentant for disse udtaler jo bl. a. med største sindsro: „Der er ingen UFO-gåde at løse... Vi ved tilstrækkeligt til at have et klart billede af UFO-sagen... Mennesker som ikke har det er vildledte...“ Det må være en Guds gave at være i besiddelse af et sådant klarsyn!

Vi kender faktisk intet til UFO-ernes egentlige bevæggrunde for at komme her. Det ville selvfølgelig være en ydmygelse for vor stolthed, hvis det engang viste sig, at de faktisk ikke betragtede os som intelligensvæsener, som ting det var værd at hæfte sig nærmere ved.

Hvem af os finder vel på at veksle nogle dybsindige ord med den hare vi tilfældigvis skræmmer op, når vi krydser over en mark under en spadseretur!

Med hensyn til evt. kontakt med UFO-erne og deres besætninger kan vi kun håbe på, at de rent udviklingsmæssigt kun er årtier forud for os, så en meningsfyldt kontakt ligger inden for mulighedernes grænser. Men det er vel også ud fra denne stiltiende opfattelse, at de fleste UFO-loger arbejder.

Er tidsforskellen i størrelsesordenen århundreder, er vores muligheder for forståelse og kontakt sikkert forsvindende.

Fl. Ahrenkiel

KILDER:

I. S. Shklovskii & C. Sagan: Intelligent Life in the Universe. HD 1966.

Walter Sullivan: We are not alone.

Signet Books.

B. E. Turner: Interstellar Molecules. Scientific American nr. 3/73.

Crick, Ball, Sagan og Verschuur:

Icarus nr. 3, Juli 1973.

Su-Shu Huang: Icarus nr. 3, marts 1973.

Studiekredsbladet nr. 9/74.

Information 22. og 30. maj 1974.

OBSERVATIONSTURS- UDSTYR: Diffraction Grating og Polaroidfilter

– se artiklen i nr. 1/1975

Pris pr. stk. 24x36: kr. 4,00

6x6 : kr. 6,00

frit leveret i dia-ramme.

SUFOL's Ekspedition

giro 9 11 77 25

Allan Stenaae

Rævebakken 4,

Jyllinge

4000 Roskilde.

Søgen efter ikke-jordiske civilisationer

Sovjetiske og amerikanske videnskabsmænd mødtes ved Byurakan Astrofysiske Observatorium i Armenien fra den 6. til den 11. september 1971 for at diskutere mulighederne for at komme i forbindelse med ikke-jordiske civilisationer. Konferencen var arrangeret af det sovjetiske videnskabelige akademi i samarbejde med det amerikanske videnskabelige akademi, og videnskabsmænd fra andre lande blev desuden inviteret med.

„De i de senere år opnåede fremskridt inden for astronomi, kommunikations-teknologi og -datalogi har skabt tekniske muligheder for at opnå kontakt med andre civilisationer, hvis disse eksisterer,“ sagde den kendte sovjetiske astronom Victor Ambartsumyan, da han talte på et pressemøde ved slutningen af konferencen.

„Den kendsgerning, at dette møde er blevet overværet af fremragende specialister inden for forskellige områder af videnskaben viser, at spørgsmålet om ikke-jordiske væsener har antaget en meget aktuell betydning, set fra en videnskabsmands synspunkt,“ fortsatte akademimedlemmet Ambartsumyan, formanden for „International Council of Scientific Unions“. (De videnskabelige sammenlutningers internationale råd.)

„Det har vist sig at være umuligt at komme med overbevisende argumenter, der kan modbevise sandsynligheden for, at der uden for vores planet i princippet kan eksistere en højtudviklet civilisation.“

Som svar på nogle spørgsmål sagde Victor Ambartsumyan: „Der må virkelig være mange planeter – deriblandt planeter med gunstige vilkår for udviklingen af liv og i nogle tilfælde beboet af stærkt fremskredne civilisationer – der kredser rundt om de tusindvis af millioner af stjerner, der findes i vor galakse.

Hvorom alting er, vil dette spørgsmål blive afgjort ved hjælp af bekostelig forskning, der strækker sig over lang tid“.

Han bekendtgjorde, at kongressen havde debatteret et fremtidigt forskningsprogram,

som måske ville få til følge, at kontakt blev oprettet med ikke-jordiske væsener.

Kongressen var meget interesseret i et indlæg, der blev læst af den sovjetiske radio-fysiker Vsevolod Troitsky, og som handlede om forskellige observationer, som var foretaget i løbet af de tre foregående år.

I denne periode var der blevet observeret en række stjerner, der minder om vor egen Sol; dette skete ved hjælp af udstyr, der arbejdede på decimeter- og centimeter-bølgelængderne. Videnskabsmændene havde lyttet efter kraftige udladninger af stråling, som kunne tyde på ikke-jordiske væseners „astro-nomi-videnskabelige“ virksomhed.

Kongressen diskuterede vanskeligheden ved at opdage planeter omkring de nærmeste stjerner. Man mente, at det kunne lade sig gøre ved hjælp af de nyere eksisterende teleskoper, der arbejder på det infrarøde bølgeløbråde.

Der var også mulighed for at opdage planetsystemer ved at iagttage uregelmæssigheder i stjernernes bevægelser forårsaget af ikke synlige planeter. Et forsøg af denne art var allerede faldet heldigt ud, idet man havde opdaget et planetsystem bestående af i hvert fald 2 eller 3 planeter omkring Barnards stjerne.

Et af de værdifulde resultater, der blev nået ved Sovjet-USA-konferencen var ifølge deltagerne, at man havde fået et fælles syn på flere af de grundlæggende sider af kommunikationsproblemet. Det blev fremhævet, at hvis man opdagede ikke-jordiske civilisationer, kunne dette få en kolossal virkning på menneskets videnskabelige og tekniske muligheder og have en gunstig virkning på dets fremtid.

Deltagerne i kongressen mener, at det på nuværende tidspunkt er klogt at drøfte og samarbejde om visse arbejdsprogrammer og at have en bred udveksling af videnskabelige resultater. Kongressen blev gjort bekendt med et amerikansk program, der byggede på formodningen om, at det var nødvendigt at have

gigantiske systemer, der arbejdede på mikrobølgefrekvenser, hvis man ville have kontakt med teknisk udviklede væsener på fjerne kloder.

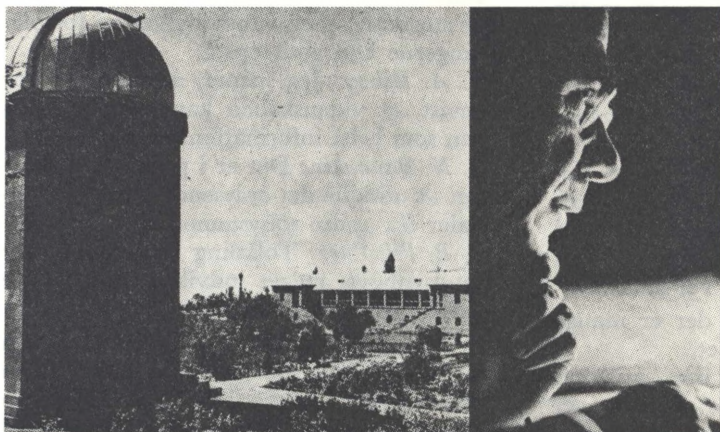
Mange af de tilstedeværende videnskabsmænd mente ikke, at dette var den bedste måde at løse problemet på, selv om de var enige om, at forskning inden for mikro-bølge frekvenserne tegnede lovende.

Professor Minski fra Massachusetts teknologiske institut fortalte, at kontakt med en ikke-jordisk civilisation ville betyde kommunikation med et meget intellektuelt maskinepræget samfund. Dette betød, at vi ikke bare skulle udsende pulserende signaler, men også specielle programmer beregnet til ikke-jordiske computere, såvel som TV-billeder af computerkredsløb.

Den sidste kongresdag blev der lavet udkast til menneskets første program for eftersøgning af intelligente rumvæsener og kommunikation med disse.

Som kommentar til kongressen fortæller bladet Izvestia, at fremragende astrofysikere, radio-astronomikere, teoretiske fysikere og biologer rejste til Byurakan fra USA, Storbritannien og flere andre lande, såvel som fra forskellige dele af Sovjetunionen. Antropologer, historikere, sociologer og arkæologer tog også aktivt del i diskussionerne. Det at kommunikere med ikke-jordiske befolkninger, kræver en så stor indsats, at man må samarbejde indenfor de mest forskellige videnskaber.

*SPACEFLIGHT, VOL. 13, 1971,
v/ Carsten Milling.*

Th.: Et ældre billede af den russiske astrofysiker I. S. Shklovsky.

Her ses til venstre en del af det astrofysiske Byurakan-observatorium. Manden til højre er dets leder, Victor Ambartsumyan.

CETI-SPØRGESKEMA

Da man i august måned 1971 forberedte Ceti-71 Konferencen, der blev afholdt i Armenien, USSR, sendte den organiserende komité et spørgeskema ud til en række fremtrædende videnskabsmænd. Dette er svarene fra nogle sovjetiske specialister:*

1. Hvad forstår De ved en ikke-jordisk civilisation?

*) Sammen drag oversat fra „Zemlya I Vse-lennays“ 1972.

L. M. Gindilis: Et sammensat, højt udviklet system, i stand til at udføre viljebestemte handlinger og holde sig underrettet om, hvad der sker i den ydre verden samt i dens egen verden, d.v.s. i stand til at tænke abstrakt.

S. A. Kaplan: Ethvert system, der kan sende fornuftige meddelelser uden for dets eget system.

V. G. Kurt: Et samfund af tænkende individer, som har udviklet en vis mængde tek-

nisk kunnen/udstyr (d.v.s. maskiner til fremdrift og måder at opbevare og udsende data på).

I. A. Novikov: Et højt udviklet system (en „maskine“ i det kybernetiske system), der er sig dets omgivelser aktivt bevidst, i stand til abstrakt tænkning, der er på lige fod med, eller mere udviklet end den af mennesket udviklede.

I. S. Shklovsky: Noget lignende den jordiske civilisation, men ikke nødvendigvis ens i skikkelse. Den er dog nået til et helt andet teknologisk og videnskabeligt stadium.

F. A. Tsitsin: Et samfund af kommunikerende og samarbejdende væsener, som er interesserede i andre lignende samfund.

2. Findes der en civilisation uden for Jorden?

E. A. Dibay: Vores kultur er ikke noget enestående, men jeg tror, at der kun er få andre.

L. M. Gindilis: Det er en hypotese, men for mig en meget sandsynlig hypotese. Jeg tror ikke, at vores civilisation er noget enestående, men måske er den et sjældent fænomen.

W. L. Ginzburg: Jeg synes ikke, der er nogen grund til at tvivle på muligheden af, at der eksisterer andre civilisationer end vores, men det vil måske vise sig, at der ikke er andre civilisationer i vor galakse.

N. S. Kardashev: Jeg tror, der er mange andre civilisationer i universet.

S. B. Pikel'ner: Jeg mener ikke, at vores kultur er den eneste i denne galakse, især ikke, hvis det er sandt at grundlæggende organiske bestanddele findes i interplanetarisk støv.

I. S. Shklovsky: Jeg anser det for meget tænkeligt, at vores civilisation er den eneste af sin slags i den synlige del af universet.

3. Tror De, det er muligt at få kontakt med ikke-jordiske civilisationer?

V. A. Ambartsumyan: Jeg ser ingen grund til, at det ikke skulle kunne lade sig gøre.

S. A. Kaplan: Jeg tror, det er muligt; jeg kan ikke få øje på nogle fysiske, tekniske eller „sproglike“ problemer.

N. S. Kardashev: Der er intet, der begræn-

ser kontaktmulighederne. Til at begynde med, burde man prøve med elektromagnetiske bølger.

N. T. Petrovich: Jeg mener at kontakt er mulig, da de fysiske love er ens overalt i universet, og ligeså lovene, der gælder for udvikling af levende stof.

I. S. Shklovsky: Jeg betragter kontakt som mulig, men meget vanskeligere, end man antager for øjeblikket.

V. S. Troitsky: Det er muligt at opnå kontakt, sandsynligvis ved hjælp af elektromagnetiske bølger.

4. Vil det principielt være muligt at forstå den information, der er indeholdt i ikke-jordiske signaler?

V. A. Ambartsumyan: Principielt skulle det være muligt at meddele logiske og matematiske sammenhænge mellem forskellige størrelser, men vanskeligheder i fortolkningerne kan godt opstå.

E. A. Dibay: Jeg mener, at historien har bevist, at videnskaben kan tyde en hvilken som helst information.**)

B. N. Panovkin: Det er i princippet umuligt at udskille det oplysende indhold i signaler fra andre solsystemer.

S. B. Pikel'ner: Tolkning af signaler er sandsynligvis meget indviklet, men skulle principielt være mulig i en vis grad.

B. V. Sukhotin: Begrebsforskelle giver kun vanskeligheder ved korte budskaber, men ikke mht. generelle begreber. Man kan derfor være optimistisk med hensyn til tolkning af ikke-jordiske signaler.

5. Hvilke metoder kræves for en eftersøgning efter ikke-jordiske signaler? Kan almindelige astronomiske og radioastronomiske observationer være tilstrækkelige?

**) Dette er da vist ikke helt korrekt. Med mindre det er klarert inden for det sidste par måneder, er der i hvert fald et par sprog, f. eks. Påskeøens billedskrift og Mayaernes knudeskrift, der endnu ikke er „oversat“.

red.

V. A. Ambartsumyan: En eftersøgning er tidsspilde før vi kan forudsige arten af signalerne. Hvis der findes rimelige, teoretiske ideer, kan og bør man risikere en eftersøgning. En udvidelse af radioastronomiske observationer af naturlige signaler kunne lede til en tilfældig opdagelse af kunstigt frembragte signaler.

V. L. Ginzburg: Et internationalt forsøg i stor skala burde startes til denne eftersøgning og på en sådan måde, at den radioastronomiske videnskab – selv hvis man ikke opdagede sådanne signaler – kunne drage nytte af oprettelsen af store, enestående radioteleskoper.

N. T. Petrovich: En vis udvidelse af allerede eksisterende radioastronomiske faciliteter, anvendt konstant over lange perioder, skulle være i stand til at udføre efterforskningsprogrammet. Det optimale bølglængdeområde under atmosfærens dyne er øjensynlig i intervallet 3 til 30 cm.

S. B. Pikeľner: Sandsynligheden for at finde sådanne signaler er lille.

V. S. Troitsky: Almindelige radioastronomiske processer, metoder og udstyr er utilstrækkelige til dette formål. Der bør anvendes specielle observationsprogrammer og specielt udstyr.

6. *I hvilke retninger bør studiet af ikke-jordiske civilisationer gå?*

L. M. Gindilis: Konstant aflytning med tre stationer, placeret med lige store mellemrum langs Ækvator, med faste antenner, der kun har begrænset retningsvariation og som er forsynet med udstyr til amplitude, frekvens- og faseanalyser.

Konstant eftersøgning med store antenner af 100–1000 passende stjerner, også Andromeda-tågen og galaxer i vort nabolag. Eftersøgning af signaler fra Lagrange-områderne i månebanen.

N. S. Kardashev: Fastlæggelse af det optimale bølglængde-område for signaler. Skabelse af et net til konstant aflytning efter signaler i millimeter-, centimeter- og decimeter-området. Undersøgelse af radio- og røntgenstråle udsendelser fra om-

kring 100 sol-lignende stjerner.

N. I. Petrovich: Simulering på to computere af kontakten mellem to civilisationer, forbundet af et medium svarende til det interstellare rum, og herved undersøge hvilke signaler der giver mening.

Eller byg en modtager med ultrabred båndbredde (op til hundreder af Gigahertz), da ikke-jordiske civilisationer muligvis anvender ultrakorte pulser.

A. D. Sakharov: Vi må videreudvikle vort udstyr og vor viden. Vi har måske endnu ikke nået den grad af viden, med hensyn til signaludsendelser, som en fremmed civilisation kunne forvente. Vi må øge følsomheden (og dermed omkostningerne) af instrumenterne og udvide metoderne. Planerne med henblik på afsendelse af signaler herfra er også vigtige – nogle er nået frem til praktisk anvendelse.

V. S. Troitsky: Hvis vi ønsker at søge efter signaler, må vi undersøge udstrålingerne fra de nærmeste stjerner i op til afstande på 1000 lysår. Hvis vi tænker på det rent almene problem, må vi også tage levetiden for en teknisk civilisation med i betragtningerne.

I. S. Shklovsky: En alvorlig teoretisk analyse af problemet med dets filosofiske, biologiske, fremtidsmæssige og andre aspekter er bydende nødvendig. Dernæst må vi udvikle specielt udstyr og et observationsprogram. Problemet med at tyde et signal overhovedet er en anden vanskelighed.

7. *Hvad er de mulige konsekvenser af en kontakt?*

V. A. Ambartsumyan: Det ville jo ikke starte som et lyn fra en klar himmel, men i den fjerne fremtid ville en sådan kontakt få en enorm effekt på menneskeligt samfundsliv.

V. L. Ginzburg: Mulige skadelige konsekvenser synes for mig at være for fantastisk. En hvilken som helst anden effekt ville afhænge af afstand, dvs. signalernes rejsetid.

*SPACEFLIGHT, april 1973,
v/ Carsten Milling og Fl. Ahrenkiel.*

Kun få styringsmuligheder i Soyuz-fartøjet

Sovjetunionen har frigivet en del detaljer vedrørende konstruktionen af deres rumfartøjer af typen Soyuz, der har været anvendt til bemandede flyvninger siden april 1967. Oplysningerne viser, at dette fartøj ikke er meget mere end en „ubemandet satellit“ med mennesker ombord, idet kosmonauterne kun har minimalt herredømme over fartøjets manøvrer og kun få muligheder for at gribe ind i kontrollen, hvis der skulle opstå problemer.

Soyuz-systemerne, hovedsageligt svarende til niveauet i de amerikanske Mercury og Gemini fartøjer, kan slet ikke sammenlignes med den kompleksitet, der findes i systemerne i Apollo kommando- og servicemodulerne. På enkelte områder er Soyuz' muligheder mindre end for Mercury-fartøjerne, som de amerikanske astronauter anvendte for næsten 13 år siden. Dette er måske en af forklaringerne på, hvorfor russerne aldrig fik sendt en bemanded kapsel ned på Månen eller fik realiseret konstruktionen af deres rumstation.

Opsendelsen af kosmonauterne i Soyuz viser den grad af kontrol, som piloterne har over deres fartøjs funktioner under de fleste operationer. Piloterne har kun få eller ingen pligter i forbindelse med affyringen. Alle de kommando- og kontrolaktiviteter, som kosmonauterne har indflydelse på, udføres fra Soyuz returmodulet.

Rumfartøjet indeholder ingen indikatorer for starttraketten eller muligheder for at styre denne. Kosmonauterne kan blot sidde med hænderne i lommen under starten. I modsætning hertil havde USA's astronauter mulighed for, ved både Saturn 5 og Saturn 1B start-raketterne, at dirigere deres fartøj ind i om-løbsbanen, efter at første trin var skudt af. Soyuz besætningerne har ikke muligheder for kontrol over en evt. afbrydelse af startpro-ceduren, da alle aflysningsfunktioner udføres automatisk eller fra jordkontrollen. I tilfælde af en afbrydelse af missionen vil kapslens af-

skærmning og nedstigningsmodulets adskillelse fra kredsløbs- og servicemodulet ligeledes være under automatisk kontrol.

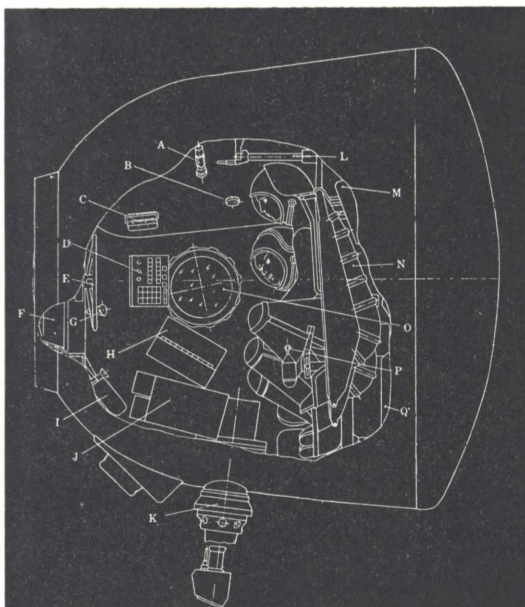
Fremgangsmåden i USA er på den anden side baseret på, at astronauterne selv skal være i stand til at afbryde missionen, lige fra selve nedtællingsfasen og under selve opsendelsen. En sådan afbrydelse vil ikke ske, medmindre både besætning og jordkontrol modtager mindst to tegn på, at noget i starttraketten eller i selve fartøjet ikke fungerer, som det skal.

Soyuz' primære styrings- og orienterings-system omfatter ion-, horisont-, infrarøde og sol-sensorer, som indsamler data til automatisk positionsbestemmelse. Det automatiske system betragtes som hovedkontrolmetoden i rumfartøjets positionsbestemmelse, og anses for at svare til det system, der blev anvendt ombord på mange af de ubemandede rumfartøjer. Det anvender ikke nogen avanceret computer til bestemmelse af positionen.

Soyuz er forsynet med et gyrosystem, men russerne betragter kun anvendelsen af gyroerne som en sekundær metode til orientering efter horisonten og andre ydre sensorer.

Gyrosystemet i Soyuz-fartøjerne er ikke helt forstået af de vestlige eksperter, men man antager, at de forsyner fartøjet med en slags kunstigt referencesystem. Efter vestlig opfattelse vil et sådant system ikke kunne forsyne et rumfartøj med et referencesystem, men ville nærmere involvere en frit-roterende gyro, som måler vinkelforskydninger, ved at få fartøjet til at rotere om den.

I Soyuz-systemet aktiveres gyro'en lige før en banemanøvre og afbrydes når manøvren er overstået, for at spare på den elektriske strøm. Man mener, at et sådant gyro-system kun kan angive samlede, totale ændringer i positionen, da dets konstruktion ikke altid tillader beregninger af, hvornår og hvor manøvren påbegyndtes og afsluttedes. Konstruktionen kan

Snit gennem landingsmodulet viser Soyuz-kabinens enkle opbygning. A. lommelygte, B. højttaler, D. radiokontroller, H. Højre kommando sekvens-panel, I. TV-apparat, J. hovedinstrumentpanel, K. periskop, O. vindue. Rumfartøjet er afbildet i flyvestilling med periskopet pegende mod jorden.

ikke give nogen inerti-referencer, da systemet afbrydes og så senere startes op igen. Det kan kun give referencer til dets sidstkendte position.

Skønt russerne fortsat ønsker at kalde gyroenheden for deres reference-platform, kan et sådant gyro-begreb ikke passes sammen med nogen typisk metode, såsom referering til stjernepositioner.

En visning af det russiske fartøjs orientering findes bogstavelig talt ikke. Kosmonauterne har ikke noget svarende til det amerikanske „8-kugle“-positionsvisningsapparat i fartøjet, eller markeringer af den hastighed, hvormed drejninger, hældninger eller rullemanøvrer foretages, selvom sådanne informationer kunne tilføres piloterne ved simpelthen at montere indikatorer på gyrosystemet, som konstant kunne give sådanne oplysninger.

Positionsreferencer, tilgængelige for kosmonauterne, kan kun opnås ved anvendelse af rumfartøjets enkle periskop, der stikker ud fra Soyuz' landingsmodul.

Periskopet anvender to optiske systemer, det ene, som ser gennem periskopet vertikalt, og det andet, som ser horisonten rundt. Begge optiske arrangementer kan anvendes af kosmonauterne, når de betragter det cirkulære periskopfelt inde fra kapslen. Når kosmonauten anvender periskopet, ser han på en skærm, ca. 15 cm i diameter, hvorpå der er indtegnet et net af linier. Denne skærm giver oplysninger om fartøjets drejning. Hvis piloten ser, at jordens bevægelsesmønster er alt andet end parallelt med skærmlinierne i flyveretningen, kan han beregne fartøjets drejningsgrad, ved hjælp af et nummersystem rundt langs skærmens kant. Hældninger og rulninger bestemmes ved hjælp af det 360° horisontale optiske system i periskopet. Om natten, eller når periskopet peger direkte væk fra jorden, er instrumentet værdiløst.

Soyuz-fartøjerne rummer ingen muligheder for vekselvirkning mellem besætning og fartøj, sådan som tilfældet er ved de amerikanske fartøjer, hvor Apollo digital-komputeren tillader en direkte kommunikation mellem piloter og rumfartøjets styrings- og kontrolsystemer.

Næsten alle operationer i de russiske fartøjer sker via to forud programmerede sekvenskomputere, som rent praktisk ikke kan ændres af jordkontrollen eller af de ombordværende kosmonauter. Komputerne er enkle apparater, anbragt på den ene eller anden side af kosmonauterne. Hvert apparat indeholder forudprogrammerede instrukser, som kan aktiveres fra jordkontrollen eller af kosmonauterne. De proceduremæssige instruktioner i disse enheder kan variere fra en total automatisk styret landing til en så enkel funktion, som at starte blæseren for køling i fartøjets kabine.

Kosmonauterne føder faktisk ingen kommandoer ind, men starter kun de kommandosekvenser, der allerede er til stede i computeren.

Sekvenskomputeren kan til en vis grad føres

a jour fra jorden, idet den tid en vis operation skal vare, f. eks. brændtiden for en motor, kan ændres. Kosmonauterne i rummet kan derimod ikke foretage sådanne tidsmæssige ændringer for deres eget fartøjs operationer. Panelet for computeren har ca. 15 lystaster, på hvilke er beskrevet, hvilken operationssekvens, der det pågældende øjeblik er aktiveret. Ved siden af hver lystast på panelet findes en kontakt, der giver piloterne mulighed for at aktivere eller afbryde sekvensen på forskellige tidspunkter.

På det lille hovedkontrolpanel i Soyuz, og adskilt fra sekvenskomputerne, findes en automatisk checkliste, hvor en pil bevæger sig ned langs den planlagte manøvres punkter, efterhånden som disse udføres. Hvis de enkelte funktioner sker korrekt, lyser en lille grøn lampe ved den pågældende funktion. Denne enhed er en slags automatisk checkliste, der viser hvorledes automatikken arbejder sig gennem de forskellige punkter i planen.

Den overvældende grad i hvilken sekvenskomputeren styrer Soyuz' flyvning, tillader faktisk, at fartøjet kan udføre sine opgaver som ubemandet. Når fartøjet er bemandet, er besætningen faktisk kun med som passagerer, i det mindste hvad angår styring og kontrol af fartøjet. De begrænsede kontrolmuligheder skyldes, at russerne ikke integrerede mennesket som en del af fartøjet fra begyndelsen, hvilket skete i USA.

Håndkontroller tillader dog kosmonauterne manuelt at styre fartøjets stilling og bevægelse fremad. Måden dette sker på, er dog væsentlig forskellig fra den amerikanske. Apollo og Gemini piloterne havde adskillige manuelle kontrolmuligheder, som de kunne vælge imellem, f. eks. styring af acceleration og hastighed. Sådanne muligheder er ikke til stede i de russiske rumfartøjer, der ikke kan ændre deres grundmanøvres hastighed, eller selve proceduren.

Mangel på brændstof til manøvrering og fravær af effektive positionsreferencer begrænser mulighederne for Soyuz-fartøjerne. Kun de vigtigste manøvrer i rummet er der råd til.

Så godt som alle forbrændinger af fartøjets raketter må ske, mens fartøjet er orienteret horisontalt i forhold til jorden, på grund af fartøjets ringe, automatiske sensorer, og på grund af de begrænsede muligheder for orientering, som fartøjets periskop byder på.

Mens raketterne er i gang kan de russiske kosmonauter faktisk ikke gøre andet end at følge brændetiden på deres stopur og afgøre, om de bevæger sig fremad eller baglæns, samt vente på meddelelse fra jordkontrollen om, hvordan manøvreren forløb.

Reaktionskontrollsystemets (RCS) motorer er i Soyuz alle anbragt bagtil på servicemodulet, undtagen en RCS på landingsmodulet, der anvendes under genindtræden i atmosfæren. Set med vestlige øjne medfører dette arrangement alvorlige dynamiske problemer.

Kontrol- og isoleringsmuligheder af RCS-enhederne fra rumfartøjet er yderst begrænsede efter amerikansk standard. I Soyuz findes der bogstavelig talt ingen metode, hvorpå de enkelte raketter kan dirigeres. Afbrydelser af de enkelte raketter kan øjensynlig ikke foretages, modsat tilfældet i Apollo-fartøjerne.

Hvis en 10-kg's RCS vedblev med at brænde ud over den planlagte tid, kunne situationen blive ret alvorlig, hvis den eneste måde at ophæve den hermed opnåede hastighed, var at anvende Soyuz' raketter à 1 kg's tryk. Endelig er der også elektriske isolationsproblemer forbundet med RCS-systemet, problemer der heller ikke burde være aktuelle efter vestlig opfattelse.

RCS-systemets udformning tillader heller ikke, at raketterne brænder parvis for at modvirke fremadgående bevægelser, når kun ændring af fartøjets stilling ønskes. Problemet ses tydeligst i rendezvous situationen, hvor de to russiske fartøjer må bevæge sig som spejlbilleder af hinanden, netop for at ophæve en given translation, frem- eller tilbagegående bevægelse. Russerne løser dette problem i deres Soyuz-Salyut sammenkoblingsmanøvre, ved at lade det ene fartøj afsende afpassede instruktioner om positionskorrektioner til det andet fartøj, efterhånden som manøvreren udføres.

Kræver en sådan sammenkoblingsmanøvre

t. eks. en positionsændring af Soyuz, at den skal hæve sig, transmitteres automatisk et signal til Salyut om samtidigt at sænke sig. Dette resulterer i, at Salyut bevæger sig i den ene retning, frem eller tilbage, mens Soyuz bevæger sig i den modsatte retning. I stedet for at det ene fartøj i en sådan manøvre udfører hele positionsændringen, deles manøvren altså mellem de to fartøjer.

I modsætning hertil implicerer den amerikanske rendez-vous manøvre en aktiv og en passiv part. Affyringen af rakterne sker parvis, og der opstår ingen frem- eller tilbagegående bevægelser under selve manøvren på grund af stillingsændringerne. Proceduren vedrørende rakternes afbrænding og fartøjernes bevægelsesmuligheder afspejler de begrænsninger, der findes i Soyuz-systemet.

Den eneste måde hvorpå man kan følge en rakets afbrænding indefra kabinen, er ved hjælp af stopur. Besætningen kan kun rapportere brændetiden til jorden, og så vente på at jordkontrollen giver dem resultatet af afbrændingen. Det eneste akceleration (til måling af fartøjets akceleration) ombord i fartøjet måler delta V, eller hastighedsændringen i fremadgående retning. Dette instrument er imidlertid ikke nøjagtigt nok til at besætningen kan afgøre, om rakterne brændte for lang tid eller for kort tid. Ingen beregningsresultater over manøvren gives. Akcelerationen kunne sikkert anvendes i en vis grad til at følge rakternes afbrænding, men russerne har aldrig vist nogen interesse i denne retning. Derfor er instrumentets funktion i rumfartøjet ukendt.

Nogle versioner af Soyuz har anvendt radarbaserede instrumenter til at give oplysninger i rendez-vous manøvrer, såsnart Soyuz var indenfor en afstand på nogle tusinde meter fra dets målfartøj.

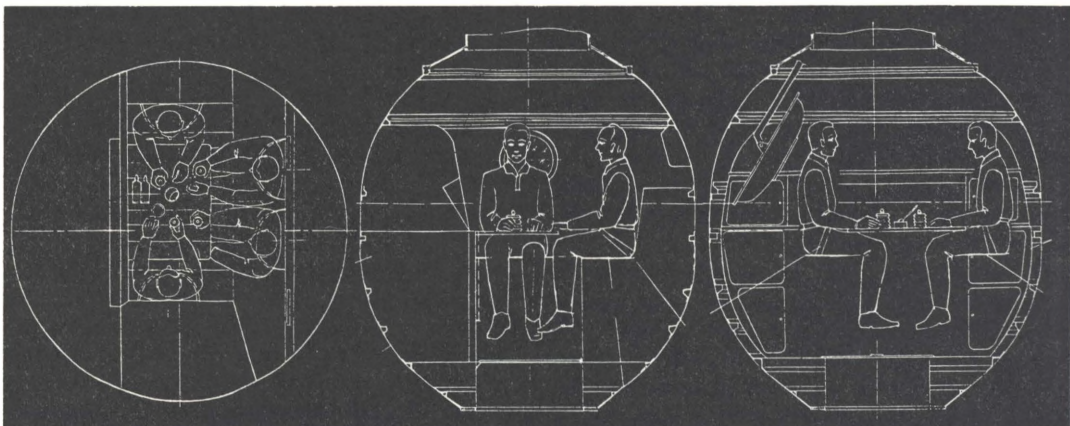
Piloterne i Soyuz har intet flyinstrumentlignende panel til rådighed i deres fartøj. Kun en positionsreference og hvad kosmonauterne ellers kan finde ud af ved at kigge gennem deres periskop. Heller ingen hastighedsmålere eller visere, der angiver fartøjets stilling, er til rådighed for piloterne. Der er ingen indikatorer ombord, der kan oplyse dem om, i

hvilken retning fartøjet bevæger sig, eller med hvilken hastighed. Kosmonauterne har bogstavelig talt ingen muligheder for at angive, hvor de kommer fra og hvor de er på vej hen, – undtagen ved hjælp af periskopbetragtninger eller de sensorer, der føder det automatiske system. Øjensynlig har russerne ikke gennemført nogen sammenligning mellem instrumenteringen i fly og rumfartøj, en sammenligning, der kunne have givet positive resultater for Soyuz' design. Den russiske filosofi er, at manden er passager og ikke pilot i Soyuz-fartøjerne. I kabinen findes dog en globuslignende reference til, over hvilken del af kloden kabinen for øjeblikket befinder sig. Systemet svarer til det i de amerikanske Mercury-kapsler anvendte system.

Russerne har en noget forbløffende og uforklarlig procedure ved manuel afbrydelse af den primære raketmotor, hvis denne skulle brænde for længe under manøvrer i kredsbane eller ved nedturen. Hvis motoren ikke stopper som planlagt under opbremsningsmanøvren, skal kosmonauterne lade motoren arbejde yderligere 15 sekunder, ud over det planlagte. I enhver anden situation skal de lade den arbejde ekstra i 5 sekunder. Sådanne procedurer kan indføre alvorlige styringsfejl i flyveprogrammet.

Den typiske kurs ved genindtræden i atmosfæren for Soyuz er i store træk en såkaldt minimum-energi Hohmann overgangsmanøvre, hvor opbremsningen sker i det fjerneste banepunkt, 180° fra det sted, hvor landingen skal ske, altså på den modsatte side af jorden. Fra opbremsningen til landingen går ca. 45 min. eller ca. en halv omkredsning. Til forskel fra de amerikanske procedurer sigter russerne ikke mod et specielt udregnet banepunkt, hvorfra nedturen påbegyndes; en ting der kunne give mere præcise landingsberegninger. Filosofien synes mere at være „blot vi kommer ind i atmosfæren og kommer ned i Sovjetunionen“, i stedet for nærmere at fastlægge landingsstedet.

Denne usikre landingsprocedure illustreres bl. a. ved de gaver, som de russiske kosmonauter får fra den russiske skov-industri. Hver kosmonaut har fået en model af en kædesav,

Soyuz omkredsning-modul vist fra tre vinkler med besætningens placering. Under Apollo-Soyuz missionen vil op til fire amerikanske og russiske besætningsmedlemmer opholde sig i omkredsning-modulet på én gang. Bemærk den åbne luge, der leder til dokningsmodulet og Apollo-fartøjet.

som en humoristisk tilkendegivelse af industriens beredvillighed til at hjælpe med til at finde frem til kosmonauterne, når disse lander i tætte, skovbevoksede områder, hvilket hændte ved et af de russiske forsøg.

Soyuz' grundlæggende styrings- og navigationsevne er alt for simpel til, at rumfartøjet har kunnet betragtes som et bemandede fartøj, der kunne tage en tur rundt om Månen. Kontrolsystemet for fartøjets indre klima ville også udelukke nogen sikker, bemandede månerejse på grund af manglende komfort.

Fartøjet anvender et superoxid af en kemisk forbindelse, som frigiver ilt, når det reagerer med kabinens atmosfære. Systemet sørger for at opretholde et iltpartialtryk i kabinen på 40 pct. Lithium-hydroxid-beholdere anvendes til at opsuge overskud af kuldioxid, og der er ingen reserve ilt ombord.

Kølesystemet i Soyuz består bl. a. af to kredsløb, som er anbragt i serie, og giver ingen ekstra sikkerhed. Hvis systemet får en læk, anslår russerne, at fartøjet kun kan arbejde i ca. 4 timer derefter, før en landing er nødvendig.

Selve Soyuz-fartøjet er beregnet til en mission, der kan vare i 7 dage, men dette tidsrum kan dog forlænges, hvis følgende udvidelser foretages: 1. Større antal opbevaringsbeholdere for urin. 2. Yderligere lithium-hydroxid lager til fjernelse af kuldioxid.

Den mest begrænsende komponent er dog brændstoffet til RCS-enhederne. Russerne har anvendt en ny metode til at reducere forbrug af brændstof for et bemandede rumfartøj, ved at spin-stabilisere dette i en sol-inerti position. Stabilisering af fartøjet udføres ved hjælp af en kontinuert drejningsmanøvre, som holder fartøjets solplaneter rettet mod Solen.

Soyuz 9 kosmonauterne, der var i kredsbane i 18 dage, var tvunget til at udholde ulemperne ved en spin-stabiliseret flyvning, der udgjorde næsten 90 pct. af flyvetiden. Soyuz 9 besætningen fortalte, at virkningerne af denne bevægelse var tydelige nok til, at nogle steder i fartøjet følte mere komfortable end andre. Det at sove var lettere i landingsmodulet end i omkredsningmodulet, der roterede mest markant. Ligeledes kunne de fortælle, at ting som blyanter hurtigt bevægede sig mod ydervæggene, hvis man slap dem i fartøjet, hvilket tyder på en ret stor spin-hastighed.

Sovjetunionen viste det videnskabelige arbejde, der blev udført ombord i Soyuz 9, stor interesse. Men egentlige resultater af medicinsk natur fra flyvningen vil været ret begrænsede, på grund af det kunstige tyngdefelt,

der påtrykkes fartøjet ved dettes spin-manøvre. Kosmonauterne følte sig alt andet end godt tilpas ved slutningen af deres 18 dages mission.

På grund af kabinens rotation var fartøjets vinduer og instrumenter også kun af begrænset betydning til videnskabelige undersøgelser.

Spin-stabiliseringen er øjensynlig almindelig anvendt i Soyuz-programmet. Apollo-Soyuz sammenkoblingsmissionen vil begynde med et Soyuz-fartøj, der indledningsvis flyver med en spin-stabiliseret kurs, adskillige timer før selve sammenkoblingen finder sted.

ej, jan. 74/Fl. Ahrenkiel

Spådomme for året 1975

I UFO-NYT plejer vi normalt ikke at beskæftige os med forudsigelser fra spåmænd og -koner – almindeligvis synes vi det ligesom ikke rigtig er vort domæne. Men her har vi fra en større artikel (der bl. a. bringer forudsigelser om pop- og filmstjerners privatliv i året der kommer og meget andet) plukket de udtalelser, der vedrører UFO-NYT's område. Der er mange opsigtsvækkende ting imellem – skal vi tro dem eller lade være? Læs selv og døm! red.

Den amerikanske avis National Enquirer har ved begyndelsen af 1975 spurgt 10 psykisk begavede og berømte fremtidsseere om, hvad de mente det kommende år ville bringe af epokegørende begivenheder. De samme mennesker spåede i januar 1974 bl. a. at Nixon ville gå af, at Kissinger ville gifte sig, at Golda Meir ville blive tvunget til at trække sig tilbage samt at der ville komme energikrise i den første halvdel af året.

Deres spådomme for 1975 er dog noget mere spændende, især for UFO-interesserede, idet 6 ud af de 10 „spåkoner“ forudsiger, at vi i 1975 vil modtage signaler fra andre intelligensvæsener i rummet og dette vil vel at mærke ske umiddelbart før en landing i 1975, hvor mennesket for første gang (?) vil stå

ansigt til ansigt med et intelligensvæsen fra en anden planet.

Den engelske seer Simon Alexander forudsiger, at menneskets møde med de „fremmede“ vil blive den største begivenhed i den menneskelige races historie. Disse fremmede fra verdensrummet vil være meget lig os selv i udseende og have samme slags følelser og egenskaber.

Seeren Shawn Robbins mener, at (umiddelbart) efter en stribe af UFO-observationer langs USA's østkyst dette forår vil et rumskib lande og dets besætning vil kommunikere med en hel del mennesker. „Rumskibet vil lette igen, men ved et tilfælde efterlade en stump metal fra deres udrustning – som bevis på deres eksistens. På næsten samme tidspunkt vil arkæologer finde bevis for, at astronauter besøgte jorden regelmæssigt allerede for årtusinder siden.“

Og til det ovenstående føjer astrologen Sybil Leek: „Forbløffende mange respektable borgere vil komme frem med overraskende oplysninger om deres møder med besøgende fra verdensrummet, med det resultat at det amerikanske forsvar officielt vil indrømme, at disse fremmede er kommet til jorden for at kigge nærmere på det, der foregår her.“

Seeren Olof Jonsson fortæller, at radio-astronomer vil modtage signaler fra disse rum-

mennesker, inden UFO'erne arrangerer deres dramatiske møder med mennesket. „Disse forbløffende kontakter vil blive til menneskeheden bedste!“ (Jonsson er bl. a. kendt fra sine forsøg med at sende tanker til astronauten Ed Mitchell, da sidstnævnte befandt sig ved Månen på Apollo 14-turen. red.)

Den clairvoyante Ed Snedeker mener (foruden at Jomfru Maria fra Fatima vil vise sig for hundreder af mennesker og afgive et budskab af yderste vigtighed for verden) bl. a., at rumvæsener og mennesker vil indgå i et utroligt forbund eller knytte forbindelser til gavn for menneskeheden.

Også seeren Clara Schuff mener, at året 1975 vil bringe forbløffende møder med rumvæsener.

Hvor meget tillid man nu kan fæstne til ovenstående spådomme er ret umuligt at afgøre, men det kunne nu være ret så spændende, hvis blot tendensen i spådommene virkeliggøres, at UFO-sagen med dens tilknytte-

de aspekter pludseligt i løbet af ét enkelt år tager et enormt skridt fremad. Det bliver måske ikke lige en UFO-landing, hvor der siges „goddag“ til diverse honoratiores, eller et TV-interview med en mand fra QXYPT-2 eller denne planets måne. Det kunne f. eks. blot være et stykke helt ekseptionelt stykke metal, som beviseligt var blevet efterladt/tabt af et UFO, mens mange vidner så til – f. eks. midt under en direkte udsendelse i fjernsynet. (Var det en fodboldkamp-transmission ville der være masser af TV-vidner og direkte vidner!). En sådan sølle stump metal ville nok kunne sætte skred i tingene i løbet af forbløffende kort tid.

Men lad os nu se hvad der sker – der er som nævnt i lederen i sidste nummer af UFO-NYT allerede ved at være røre i andedammen.

*Kilde: National Enquirer 7-1-75
Oversætt.: /Fl. A.*

UFO-MØDER:

SUFOI Lolland-Falster

I vinterens løb har der hver måned været afholdt UFO-møder for SUFOI's medlemmer (UFO-NYT-abonnenter) på Lolland-Falster. På møderne har man diskuteret de seneste observationer, set astronomi- og rumfartsfilm, lysbilleder samt taget forskellige efterforskningsemner op til behandling.

De næste møder afholdes den 20. marts og 1. maj kl. 19.30 på

Duegård, Nakskovvej 5, Volshave,

4920 Søllested – Telefon 03 - 94 11 69.

Alle interesserede er velkomne til disse møder for at yde en aktiv indsats for UFO-sagen eller blot få en hyggelig sludder.

Ole Henningsen

SUFOI Svendborg

Til orientering for SUFOI-medlemmer i området kan jeg oplyse, at vi stadig holder åbent hus 1. tirsdag i hver måned kl. 19,30 hos undertegnede til en UFO-snak om sidst indkomne rapporter m. m. – På gensyn hos:

Frank Lerbæk,

Sanddalsvænget 17, 5700 Svendborg

Sådan ser ordet UFO ud på kinesisk

來歷不明的飛行物體

Vi har ikke selv oversat det, men fået hjælp fra den engelske forsker Gordon Creighton (UFO-Nyt nr. 3/1973).

Nu har vi imidlertid brug for hjemlig hjælp. Kan De kinesisk??? Eller kender De nogen der kan hjælpe os med oversættelse til dansk? Så henvend Dem venligst til: SUFOI's Efterforskningsafdeling,

**Ole Henningsen,
Duegård, Volshave,
4920 Søllested,
tlf. (03) 94 11 69.**

BOGANMELDELSE:

Rapport om

„UFO'er på Radar“

„UFO'er på Radar“ er titlen på et hæfte, som er udsendt af SUFOI – Skandinavisk UFO Information.

Publikationen er redigeret af lederen af SUFOI's efterforskningsafdeling, fuldmægtig Ole Henningsen, Duegård, Volshave, Søllested, og indeholder en samling af de mest omtalte tilfælde, hvor UFO'er – uidentificerede flyvende objekter – populært kaldet flyvende tallerkener – er observeret på civile eller militære radarskærme.

Professor James E. McDonald beskæftiger sig i et af hæftets indlæg indgående med 3 specielle tildragelser med UFO'er på radar. Disse tilfælde er alle tidligere overfladisk undersøgt af Det amerikanske Luftvåbens undersøgelseskommission for UFO'er „Project Bluebook“.

Et af hæftets afsnit bringer uddrag af de originale UFO-rapporter fra „Project Bluebook“, ligesom der også er et afsnit, der beskriver NATO's radarkæde NADGE, der strækker sig fra Nordkap til det østligste Tyrkiet. Radarkontrol- og varslingsystemet gennemgås tillige med hændelsesforløbet ved en luftforsvarsoperation.

I 1968 blev der i Repræsentanternes Hus i USA afholdt et UFO-symposium, hvor en gruppe videnskabsmænd orienterede Komiteen for Videnskab og Astronautik om forskellige aspekter i UFO-problematikken. Dr. Robert L. M. Baker, jr., beskæftigede sig i sit indlæg netop med UFO'er på radar og mulighederne for at benytte visse sporingssystemer for at skaffe yderligere viden om UFO-fænomenerne. Hæftet bringer hele dr. Baker's

indlæg samt den efterfølgende diskussion af emnet.

I den forbindelse kan det være interessant at notere, at USA's nye præsident, Gerald R. Ford, i 1966 indkaldte til en høring i militærkomiteen i Repræsentanternes Hus om UFO-observationer, som der havde været en del af især i staten Michigan. De mange observationer var blevet affejet af luftvåbnet, men Ford indkaldte til høringen, da det var hans indtryk, at disse observationer ikke i tilstrækkelig grad var blevet undersøgt, og som han sagde: „Der kan jo meget vel være noget sandt i de mange observationer.“

En anden fremtrædende republikansk senator, Barry Goldwater, der var præsidentkandidat i 1964, og som har spillet en ledende rolle omkring præsident Nixons afgang, er i dag i bestyrelsen for NICAP, en af verdens største organisationer til undersøgelse af UFO-fænomenerne. Om sin interesse for UFO'er siger han bl. a.: „Jeg kender alt for mange blandt militære og civile piloter og andre velkvalificerede observatører, der har iagttaget UFO'er, til at jeg kan ignorere dette alvorlige problem“.

Hæftet „UFO'er på Radar“ indeholder beretninger, som man ikke normalt ser samlet og behandlet af så velkvalificerede videnskabsmænd, som det her er tilfældet.

„Ny Dag“ 12-8-74.

UFO'er på Radar kan bestilles ved at indsende kr. 10,- til SUFOI's Ekspedition, giro 11 77 25. Husk at skrive UFO'er på Radar på giroalonen.

UFO'er over Mellemøsten

Med UPI som kilde bragte Danmarks Radio program III, den 18. februar, kl. 17.00 følgende meddelelse:

To UFO'er er i dag blevet iagttaget over Mellemøsten af både det syriske og det jordanske luftforsvar.

De to ukendte flyvende genstande bevægede sig langsomt fra nord mod syd over Syrien og Jordan, hvis luftvåben anslog deres højde til 90 km.

En talsmand for overkommandoen i Damaskus siger, at de to genstande fløj i en højde, som hverken fly eller raketter opererer i, og deres bevægelse afveg også fra satellitbanerne, foruden at højden ikke svarede til de kendte kommunikationssatelliters højde. En jordansk sporinsstation siger, at den ene af de to UFO'er var stærkt lysende.

Syrerne og Jordanerne er nu i forbindelse med en række fremmede satellitsporingsstationer og militære radaranlæg for at få undersøgt fænomenet.

Ole Henningsen

– Hvor blev denne nyhed af? Den kunne da nok have fortjent omtale, bl. a. i TV-Avisen; men vi måtte lytte (og kigge) forgæves. Har nogen af vore læsere set den omtalt i avisen – eller er den „blevet helt væk?“ red.